

EPISODE

MERT RAMAZAN DEMİR
MİRAY DANER
İDİL SİVRİTEPE
OLGU BARAN KUBİLAY
SERCAN BADUR
DERİN BEŞİKÇİOĞLU
YILMAZ BAYRAKTAR
YÜSRA GEYİK

+

ASENA BÜLBÜLOĞLU
PINAR BULUT
NESLİHAN YEŞİLYURT

*Aşk Mu,
Kaos Mu?*

*Bize
Büsey Olmaz*

221B

TÜRKİYE'NİN İLK VE TEK POLİSİYE KÜLTÜR DERGİSİ

43. SAYISI
RAFLARDA!

221B

mylosyayingrubu.com

/221bdergi

/221bdergi

/221bdergi

EDİTÖRDEN // OBEN BUDAK

Bahar kapıda. Ağaçlar çiçek açmaya, güneş yüzünü cömertçe göstermeye başladı. Ancak dünya her zamanki gibi tezatlarla dolu; bir yanımda filizlenen yeni umutlar, hemen yanı başımızda ise soğuk nefesini ensemblede hissettiğimiz savaş gerçeği... Yine de hikâyelere tutunuyoruz. Çünkü biliyoruz ki anlatacak bir şeyi olanlar, karanlığın içinde kendi ışığını yakabilenlerdir. *Episode* Nisan sayısı tam da bu dirençli umudun ve yaratıcılığın izinde şekillendi.

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

OBEN BUDAK

oben@episodedergi.com

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

YASEMİN ŞEFİK

yasemin@episodedergi.com

YAZI İŞLERİ

YOLDAŞ ÖZDEMİR

yoldas@episodedergi.com

EDİTÖRLER

BURCU ASENA ŞAHİN GENÇOĞLU,

ORÇUN ONAT DEMİRÖZ,

ONUR BAYRAKÇEKEN

GÖRSEL YÖNETMEN

CANSU ÖZCÖMERT

cansu@mylosyayingrubu.com

REKLAM VE PROJE: YOLDAŞ ÖZDEMİR

yoldas@mylosyayingrubu.com

MYLOS YAYIN GRUBU YAYINCILIK

DANIŞMANLIK HİZMETLERİ LTD. ŞTİ.

Adına Sorumlu Yazı İşleri Müdürü ve

İmtiyaz Sahibi: ÖZLEM ÖZDEMİR

NİSAN 2026 - SAYI: 67

AYLIK SÜRELİ YAYIN

ADRES: Caferağa Mah. Dr. Şakirpaşa Sok.

NO: 3/A Kadıköy - İstanbul

TEL: 0543 345 46 00

Episode'da yayımlanan tüm yazı, çizim ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi, yazar ve çizerin izni olmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organı ve sanal ortamlarda kullanılmaz.

Bu ay kapağımızda Disney+'ın çok konuşulan yeni gözdesi *Bize Bişey Olmaz* ekibi var. Yasemin Şefik moderatörlüğünde Miray Daner'den Mert Ramazan Demir'e, Pınar Bulut'tan Neslihan Yeşilyurt'a kadar dev bir kadroyla buluştuk. Sadece bir dizi çekmenin ötesinde bir ruhu paylaşmanın hikâyesini dinledik. Ayrıca geçen ayın en ses getiren etkinliği, Yasemin Şefik ile birlikte ev sahipliği yaptığımız izleme gecesiydi. Klasik lansmanların soğukluğunu bir kenara bırakıp aşkın, ilişkilerin ve "Bu benim başıma gelmişti," dediğimiz o samimi itirafların peşine düştük. Detaylar "Aşk, Oyun ve Biraz da İtiraf" yazımızda sizi bekliyor.

İçeriklerimiz her zamanki gibi çokkatmanlı: Orçun Onat Demiröz, Guy Ritchie dokunuşuyla yeniden hayat bulan *Young Sherlock* üzerinden James Moriarty'nin kötülüğünün kökenlerine iniyor.

Uluslararası festivalleri kasıp kavuran ve şimdi Beverly Hills yolcusu olan *Gözcü* filmini, yönetmeni Yuşa Ebrar Dursunoğlu ile mercek altına aldık. Sistemi içeriden sorgulayan bu "rahatsız edici" anlatı, zihninizi epey meşgul edecek.

Eren Ekici, *All of Us Strangers* filmi üzerinden modern yalnızlığın ve içimizde hiç bitmeyen o "keşke"li konuşmaların izini sürüyor. Ali Saygel, Timothée Chalamet'nin tek bir cümlesinin nasıl küresel bir operasyonel krize dönüştüğünü yazarken; Cengizhan Özcan mimari bir gözle oyuncuların kişisel estetiğinin karakterlerin mekânına nasıl sızdığını inceliyor.

Eda Sakallı, hepimizi ara ara yoklayan o yaratıcılık tıkanıklığını ve ilham perileriyle olan inişli çıkışlı ilişkimizi sorguluyor. Ayrıca Yasin Şefik'in *Eşref Rüya* dizisi makyaj analizi ve Alev Kurtuluş'un *Mira* dizisi için hazırladığı yıldız haritası, yeni sayımızın renkli duraklarından.

Dünya dönmeye, biz de izlemeye ve anlatmaya devam ediyoruz. Baharın getirdiği o taze cesaretle sayfalar arasında kaybolmanız dileğiyle.

Keyifli okumalar.

KAPAK KONUSU: <i>BİZE BİŞEY OLMAZ</i>	04
KAPAK RÖPORTAJI: MERT RAMAZAN DEMİR	06
KAPAK RÖPORTAJI: MİRAY DANER	08
KAPAK RÖPORTAJI: İDİL SİVRİTEPE	10
KAPAK RÖPORTAJI: OLGU BARAN KUBİLAY	12
KAPAK RÖPORTAJI: SERCAN BADUR	14
KAPAK RÖPORTAJI: DERİN BEŞİKÇİOĞLU	16
KAPAK RÖPORTAJI: YILMAZ BAYRAKTAR	18
KAPAK RÖPORTAJI: YÜSRA GEYİK	20
KAPAK RÖPORTAJI: ASENA BÜLBÜLOĞLU	24
KAPAK RÖPORTAJI: PINAR BULUT	27
KAPAK RÖPORTAJI: NESLİHAN YEŞİLYURT	30
AŞK MI KAOS MU? <i>BİZE BİŞEY OLMAZ</i> TAM O ARADA BİR YERDE - YASEMİN ŞEFİK	32
YOUNG SHERLOCK: VİKTORYAN GUY RITCHIE AKSİYONUNA DÖNÜŞ - ORÇUN ONAT DEMİRÖZ	36
SERIES MANIA'DA ÜÇ GÜN: DİZİLERİN GELECEĞİ, ORTAK YAPIMLAR VE YÜKSELEN MİKRO DRAMALAR - OBEN BUDAK	42
KAMERA ÖNÜNDE ESTETİK: OYUNCULARIN KARAKTERLERİNE SIZAN KİMLİKLERİ - CENGİZHAN ÖZCAN	44
EŞREF RÜYA: YÜZLERDEKİ SESSİZ ÇATIŞMA VE MAKYAJIN DİLİ - YASİN ŞEFİK	48
EY İLHAM PERİSİ, EĞER GELDİYSEN... - EDA SAKALLI	50
TIMOTHÉE VE OPERA: BİR CÜMLE NASIL KRİZE DÖNÜŞÜR? - ALİ SAYGEL	52
RÖPORTAJ: YUŞA DURSUNOĞLU "GÖZCÜ"	54
'KEŞKE'LERİN EVİ: ALL OF US STRANGERS VE MODERN YALNIZLIK - EREN EKİCİ	58
AŞK, OYUN VE BİRAZ DA İTİRAF: <i>BİZE BİŞEY OLMAZ</i> 'I BİRLİKTE İZLEDİK!	60
HER ŞEY YOLUNDAYMIŞ GİBİ: MİRA'NIN İÇ DÜNYASINA ASTROLOJİK BİR BAKIŞ - ALEV KURTULUŞ	62

04

32

36

44

48

50

58

Aşk uzun cümlelerle başlar kısa bir vedayla biter

Kissadan Hisli

Yasemin Şefik

Mylos
Kitap

RAFLARDA

EPI
-SO-
-DE

bize bi'şey olmaz

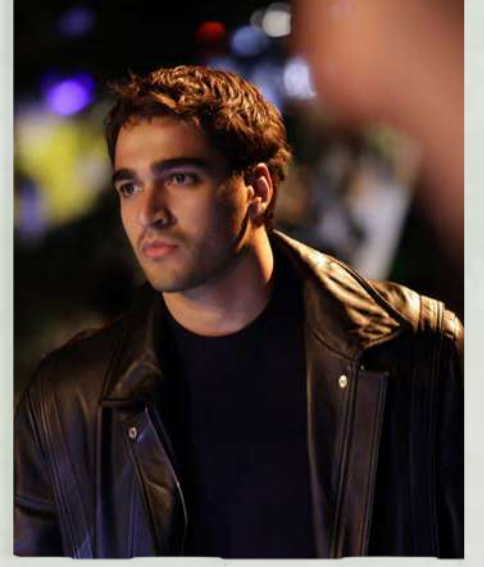
DISNEY+

RÖPORTAJ

Bize Biraz Olunmaz

✦ RÖPORTAJ: YASEMİN ŞEFİK ✦

AKTAN: AŞK MI BAĞIMLILIK MI? MERT RAMAZAN DEMİR ANLATIYOR...

Bize Bişey Olmaz'ın en gelgitli, en yoğun ve en tartışmalı karakterlerinden biri: Aktan. Mert Ramazan Demir ile bir araya gelip tutkunun sınırlarında dolaşan karakteri, aşk ile bağımlılık arasındaki o ince çizgiyi ve Aktan'ın içindeki kırılğan dünyayı konuştuk.

Lal ve Aktan ilişkisi tam bir "gelgit" hikâyesi. Sen Aktan'ı ilk okuduğunda, "Bu çocuk âşık" mı dedin yoksa "Bu çocuk kendini sabote ediyor" mu dedin?

İlk bölümleri okurken Aktan'ın kendini sabote etme ihtimali daha ağır basıyordu. Zaman ilerleyip karakterin ve ilişkinin dönüşümünü gördükçe Aktan'ın Lal'e hissettiklerinin derinliğini daha iyi anlamaya başladım. Kontrolünü kaybetmeye başladığı noktada âşık olduğuna inandım.

Dizide aşk hem masal hem de kâbus gibi. Sence Aktan için Lal gerçekten bir aşk mı yoksa biraz bağımlılık mı?

Bence bunun net bir cevabı yok. Lal ile aralarında büyük bir tutku var, bu aşk gibi görünüyor. Bir taraftan da kopamama halleri var. Orada yaşadıklarının yüksekliği bağımlılık gibi de hissettiriyor.

Aktan karakterinin en sevdiğin ve en zorlandığın tarafı ne oldu? Çünkü karakter dışarıda güçlü ama içeride bayağı kırılğan.

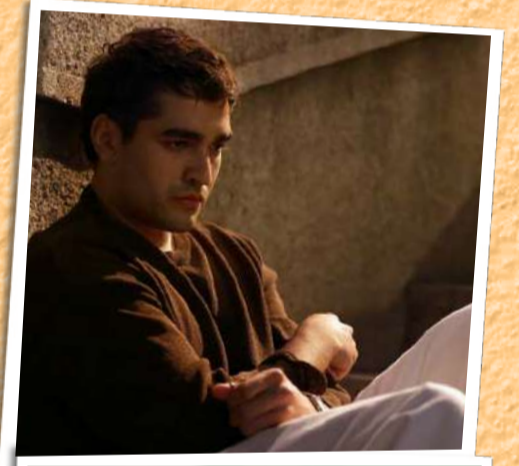
Zorlandığım bir tarafı olmadı sanırım. Kırılğan tarafını ve değişme isteğini seviyorum.

Dizinin senaryosunu Pınar Bulut yazıyor. Metni okurken seni en çok şaşırtan ya da "Bunu oynamak çok iyi olacak," dediğin sahne hangisiydi?

Spoiler vermek istemem, o yüzden bir sahne söylemeyeyim ama her bölüm dönüşen-değişen bir karakteri canlandırmak beni heyecanlandırdı.

Yönetmen koltuğunda Neslihan Yeşilyurt var. Onunla çalışmak oyuncu olarak seni nasıl etkiledi? Oyuncuya alan açan bir yönetmen mi?

Çok güzeldi. Birlikte fikir üretebileceğiniz bir yönetmenle çalışmak büyük şans, Neslihan da benim için öyleydi. İşini tutkuyla yapıyor. Yaptığı şeye duyduğu heyecan, çevresindeki herkesi etkiliyor. Bu enerjide biriyle çalışmak hepimiz için motive ediciydi.

“İLK BÖLÜMLERİ OKURKEN AKTAN’IN KENDİNİ SABOTE ETME İHTİMALİ DAHA AĞIR BASIYORDU. ZAMAN İLERLEYİP KARAKTERİN VE İLİŞKİNİN DÖNÜŞÜMÜNÜ GÖRDÜKÇE AKTAN’IN LAL’E HİSSETTİKLERİNİN DERİNLİĞİNİ DAHA İYİ ANLAMAYA BAŞLADIM. KONTROLÜNÜ KAYBETMEYE BAŞLADIĞI NOKTADA ÂŞİK OLDUĞUNA İNANDIM.”

**“Bize bi’sey olmaz,” cümlesi dizinin mottosu gibi. Ama gerçek hayatta sen-
ce aşk gerçekten her şeyi aşabilir mi?**

Sanırım bu bir delirme hali gibi, o yüzden insanlar daha cesur davranabiliyor. Aşar mı bilmiyorum ama o delilikle en azından elinden gelenin fazlası için zorlar.

Aktan’la bir akşam oturup konuşabilseydin ona ne tavsiye verirdin? “Bak kardeşim burada yanlış yapıyorsun,” diyeceğin bir şey var mı?

Aktan’ın yanlış yaptığını düşünmüyorum. Onun için çok zor bir şeyi, her şeye rağmen oldurtmaya çalışıyor. Bu çabasını nahif buluyorum. Böyle devam et, derdim.

Oyunculuğa başladığın ilk dönemle bugünkü Mert arasında en büyük fark ne? Sete girerken artık daha sakin misin yoksa hâlâ aynı heyecan var mı?

Heyecanım devam ediyor tabii ama artık daha sakin biriyim. Kısa bir süre gibi gelse de sette uzun zaman geçirdim. Bu kadar pratik yapmak endişelerimi azalttı.

Bir karaktere hazırlanırken yönteminin ne olduğunu merak ediyorum. Senaryo dışında karakteri anlamak için yaptığın özel bir şey var mı?

Karaktere hazırlanırken senaryoyu tekrar tekrar okuyan biri değilim. Karakteri doğru anlamak için daha uzun süre çalışırım. Sonrasında fiziksel ve mental olarak hazırlandığım bir dönem oluyor.

Oyunculuk dışında seni en çok besleyen şey ne? Müzik, spor, yalnız kalmak... Mert Ramazan Demir set dışında enerjisini nereden topluyor?

Her şey. Bunun için özel bir çaba sarf etmiyorum. Beni besleyen her şey haliyle mesleğimi de besliyor.

Dizinin Disney+’ta yayınlanması oyuncu olarak sende farklı bir heyecan yaratıyor mu? Çünkü dizi sadece Türkiye’de değil, tüm dünyada izlenecek.

Evet, heyecanlıyım. İlk kez Disney+ ve Hulu izleyicisiyle buluşacağım. Tüm dünyada yayınlanması da heyecan verici. Yorumları merak ediyorum.

Bir de görüyorum, arada paylaşıyorsun, tenis tutkun var. Hem oynuyor hem de önemli karşılaşmaları kaçırmıyorsun. Hangi tenisçinin hayatını oynamak isterdin?

Novak Djokovic.

GÜÇLÜ GÖRÜNMENİN ALTINDAKİ KIRILGANLIĞI OYNAMAK: MİRAY DANER'İN EN İNCE İŞLERİNDEN BİRİ

Miray Daner, *Bize Bişey Olmaz*'da sadece bir karakteri oynamıyor; bir çözülme halini adım adım görünür kılıyor. Lal, dışarıdan bakıldığında güçlü, kontrollü ve hayatını doğru kurmuş bir kadın. Ama hikâye ilerledikçe o kontrolün aslında ne kadar kırılgan bir yapı üzerine kurulu olduğunu izliyoruz.

Daner'in oyunculuğu tam da bu geçişte etkileyici bir yere oturuyor. Büyük çıkışlar yerine küçük kırılmalarla ilerleyen, duygunun içten içe değiştiği anları yakalayan bir performans. Lal'in yaşadığı şey bir aşk hikâyesinden çok, kendine dürüst olabilme meselesi. Ve Miray Daner, bu içsel yüzleşmeyi abartmadan, sade ama etkili bir yerden kuruyor. Kurduğu yerde kaç kez kendimi gördüğümü ve benim gibi görenlerin de yaralarından sarıldığını izliyoruz.

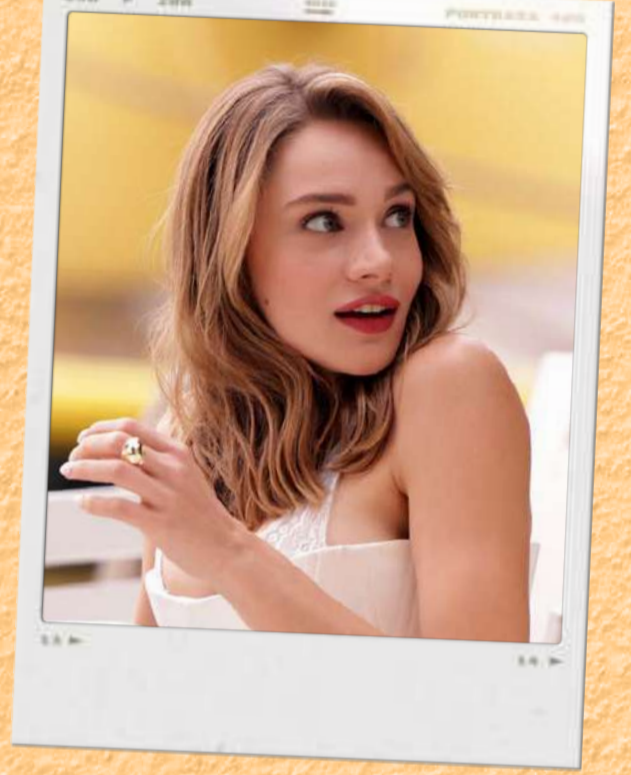
Biz de onunla Lal'in iç dünyasını, kontrol ile kırılganlık arasındaki ince çizgiyi ve bu karakterle kurduğu bağı konuştuk.

Lal ve Aktan ilişkisi gerçekten fırtınalı. Sen Lal'i ilk okuduğunda, "Ben bu karakteri anlıyorum," mu dedin yoksa "Bu kız iflah olmaz bir tutku timsali" mi?

Bir oyuncu olarak refleksim, karakterimi yargılamak değil, onu anlamaya çalışmak oluyor. Mümkün olduğunca empati kurmaya çalışıyorum. Lal'i okuduğumda da böyle yaklaştım. Ama tabii ki benim vereceğim kararlardan çok farklı kararlar alan bir karakter. Lal hayatı boyunca doğru yaşamaya çalışmış biri. Ama ilk kez kontrol edemediği bir duyguyla karşılaşır ve o noktadan sonra, kurduğu bütün sistem çözülmeye başlıyor. O yüzden bana bir "tutku timsali"nden çok, kontrolü ilk kez kaybeden biri gibi geliyor.

Lal karakteri güçlü ama duygusal olarak çok kırılgan görünüyor. Sen Lal'i nasıl tanımlarsın?

Lal dışarıdan güçlü ve kontrollü görünen ama bu gücü aslında kurduğu yapıya dayanan biri. Duygular devreye girdiğinde o yapı işlememeye başlıyor. İçinde çok kırılgan bir taraf var ve uzun süre onunla yüzleşmekten kaçıyor. Aktan'la ilişkisi ise onu ilk kez kendisiyle yüzleşmeye ve kendini tanımaya zorluyor.

"LAL DIŞARIDAN GÜÇLÜ VE KONTROLLÜ GÖRÜNEN AMA BU GÜCÜ ASLINDA KURDUĞU YAPIYA DAYANAN BİRİ. DUYGULAR DEVREYE GİRDİĞİNDE O YAPI İŞLEMEMEYE BAŞLIYOR. İÇİNDE ÇOK KIRILGAN BİR TARAF VAR VE UZUN SÜRE ONUNLA YÜZLEŞMEKTEN KAÇIYOR. AKTAN'LA İLİŞKİSİ İSE ONU İLK KEZ KENDİSİYLE YÜZLEŞMEYE VE KENDİNİ TANIMAYA ZORLUYOR."

Lal ve Aktan'ın sürekli ayrılıp birbirine dönmesi... Bu sana göre büyük bir aşk mı yoksa biraz kaotik bir ilişki mi?

Bence ikisi de. Aralarında çok güçlü bir çekim ve bağ var ama sağlıklı değil. Zaten bu iki durum çoğu zaman birlikte var oluyor. Lal için bu ilişki sadece büyülmüş bir aşk değil, aynı zamanda çok zorlayan ve yoran bir alan.

Dizinin senaryosunu Pınar Bulut yazıyor. Metni okurken seni en çok etkileyen ya da "Bu sahne çok güçlü," dediğin an hangisiydi?

Beni en çok Lal'in kendisiyle yüzleştiği anlar etkiledi. Çünkü o sahnelerde sadece bir ilişkiyi değil, kendisini de görmeye başlıyor. Özellikle ilerleyen bölümlerde ilişkinin nedeninden çok, kendi içindeki sebeplerle karşılaşması benim için çok güçlüydü.

Lal burada olsaydı ve ona tek bir tavsiye verseydin ne derdin?

Kendine karşı daha dürüst ol, derdim. Çünkü aslında ne hissettiğini biliyor ama uzun süre kabul etmiyor.

Uzun yıllardır ekranlardasın. Çocukken başladığın oyunculuk yolculuğuna bugün baktığında en çok neyin değiştiğini düşünüyorsun?

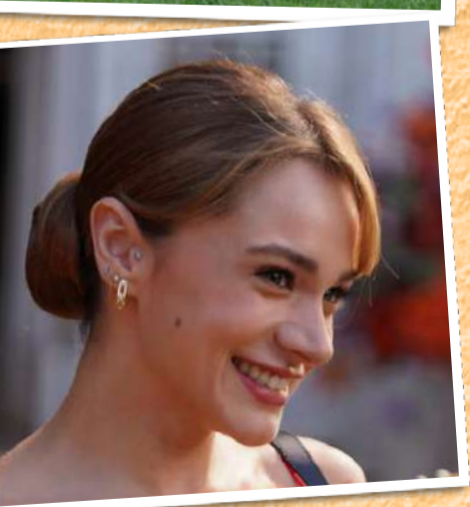
Küçükken sadece sezgisel oynuyordum. Şimdi analiz tarafım çok daha aktif. Hazırlık aşamasında karakteri olabildiğince tanımaya ve anlamaya çalışıyorum. Ama sahneye geldiğimde yine anın içinde akan, doğal ve beklenmedik anlara alan bırakıyorum. En büyük değişim, bu ikisi arasındaki dengeyi kurabilmek oldu.

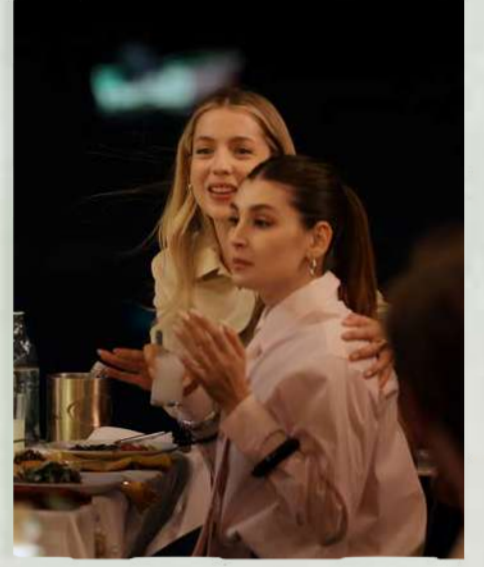
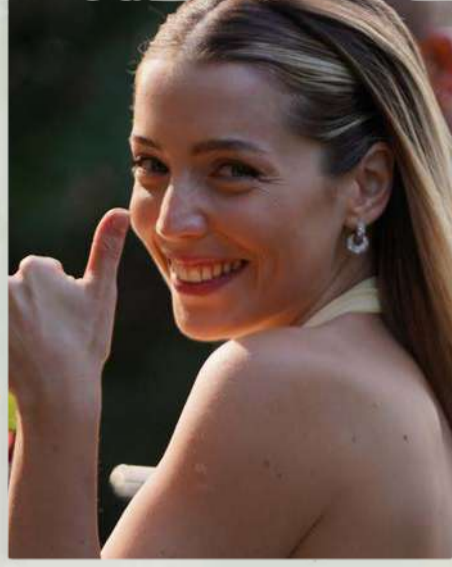
Bir karaktere hazırlanırken en çok kullandığın yöntem nedir?

Önce analiz ediyorum. Karakterin geçmişini ve nedenlerini anlamaya çalışıyorum. Karaktere hayat verme aşamasına geldiğimde, daha önce yaptığım detaylı analizlerin büyük etkisi oluyor. Sahnede de tamamen sezgilerimle hareket edip anın içinde kalmayı seviyorum.

Dizinin Disney+'ta yayınlanması oyuncu olarak sende nasıl bir heyecan yaratıyor?

Tabii ki global bir platformda yayınlanması çok heyecan verici. Ama bu olmasa da her projeye ve her karaktere aynı özenle yaklaşıyorum. Benim için en önemli şey, hikâyeyi en doğru ve en sahici şekilde anlatabilmek. Global olması çok güzel bir artı ama çekim sürecinde odaklandığım şey bu değil. Karakteri hikâyeye hizmet edecek ölçüde çıkarmak benim için daha öncelikli. Şimdi ise tüm dünyada yayına girmesi ve daha çok izleyiciyle buluşması beni ayrıca mutlu ediyor.

EKİN'İN DENGELİ HALİ: İDİL SİVRİTEPE ANLATIYOR...

Bize Bişey Olmaz dizisinde hem dost hem psikolog kimliğiyle hikâyenin merkezinde duran Ekin karakterine hayat veren İdil Sivritepe ile bir araya geldim. Sivritepe, karakterinin Lal'le kurduğu güçlü bağı, profesyonellik ve duygular arasındaki dengeyi ve oyunculuk sürecinde bu çokkatmanlı dünyayı nasıl inşa ettiğini samimi bir dille anlattı.

Dizide Lal'in en yakın arkadaşını oynuyorsun. Aynı zamanda karakterin bir psikolog. Bu iki tarafı, hem dost hem terapist tarafını kurarken karakteri nasıl tanımladın?

Ekin hayatta kendi dengesini çok güzel bulmuş bir karakter. Aslında tam bu soruda, hikâyesindeki sınavını görüyorum ben. Sorun yaşayan bir arkadaşınıza profesyonel yaklaşmak mümkün mü, doğru mu ya da dost olmak hata yapmayı da getiriyor mu? Psikolog olmasının en büyük yararı sanırım Ekin'in sakin kalmasını sağlaması çoğu zaman. Bu sakinlik ise Lal'in en çok ihtiyacı olan şey bu karmaşanın içinde.

Lal'in hayatında çok kritik anlar var ve senin karakterin çoğu zaman onun en güvenli alanı gibi duruyor. Sence karakterin Lal için ne ifade ediyor?

İkisi birbirinin güvenli limanı diyebilirim. Her zaman orada olduğunu bildiğiniz biri vardır hayatınızda ve bu kişi, sizin için vazgeçilmezdir fakat unutmamalım ki ihmal etme hakkınız olduğunu da düşünürsünüz bu kişiyi. Hatalar da yapsanız koşulsuz sevgi içeren bir ilişki olduğunu düşünüyorum bu arkadaşlığın.

Bir yandan da karakterin Olgu Baran Kubilay'ın canlandırdığı karakterle bir ilişki yaşıyor. Bu iki farklı dünya -arkadaşlık ve aşk- arasında nasıl bir denge kuruyor?

Evet, bu ilişkiyi çok sağlam temellere oturtmuş, dediğim gibi çok dengeli bir karakter ve arkadaş çevresine de çok güzel yerleşmiş, hem saygılı hem de sevgi dolu bir ilişkileri var. Eşref'in yeri Lal'in hayatında çok büyük. Bir yandan Ekin'in en büyük destekçisi Eşref.

Psikolog bir karakteri canlandırırken özellikle dikkat ettiğin şeyler oldu mu? Gerçek hayattaki psikologlardan ilham aldığın noktalar var mı?

Tabii, oldu. Yaptığımız iş nedeniyle de insan psikolojisi üzerine çalışıyor ve okuyoruz. Elimden geldiğince bunu doğru yansıtmaya çalıştım. En yakın arkadaş acı çekerken durumu kişisel algılamaması üzerine gerçekten çok odaklandım diyebilirim.

“EKİN HAYATTA KENDİ DENGESİNİ ÇOK GÜZEL BULMUŞ BİR KARAKTER. ASLINDA TAM BU SORUDA, HİKÂYESİNDEKİ SINAVINI GÖRÜYORUM BEN. SORUN YAŞAYAN BİR ARKADAŞINIZA PROFESYONEL YAKLAŞMAK MÜMKÜN MÜ, DOĞRU MU YA DA DOST OLMAK HATA YAPMAYI DA GETİRİYOR MU? PSİKOLOG OLMASININ EN BÜYÜK YARARI SANIRIM EKİN'İN SAKİN KALMASINI SAĞLAMASI ÇOĞU ZAMAN. BU SAKİNLİK İSE LAL'İN EN ÇOK İHTİYACI OLAN ŞEY BU KARMAŞANIN İÇİNDE.”

Dizide senin karakterinin bazı sahneleri hikâyenin duygusal anlamda en güçlü anlatımlarından biri gibi. Sen o sahneleri okuduğunda neler hissettin?

Çok keyifliydi. Hikâye açıldıkça ve özellikle kurgu aşamasında seslendirme yaparken daha da heveslendim. Yönetmen Neslihan Yeşilyurt'un yarattığı dünya ve oyuncuların performansı üzerine ben de umarım güzel bir şey katabilmişimdir.

Lal ve Aktan'ın ilişkisi çok fırtınalı. Senin karakterin bu ilişkiye dışarıdan baktığında sence en çok ne görüyor?

Çıkarılması gereken dersler, verilmesi gereken sınavlar olduğunu biliyor bence. Ben Ekin'in bütün bu karmaşaya, bunun bir süreç olduğunu bilerek yaklaştığını düşünüyorum.

Yönetmen Neslihan Yeşilyurt'un kurduğu görsel dünya oldukça güçlü. Onunla çalışmak oyuncu olarak sana nasıl bir deneyim sundu?

Neslihan hayal gücü çok yüksek, çok yaratıcı bir kadın. Uzun zamandır da çalışmak istediğim biriydi. Bu iş onaylandıktan beri sarılarak başladık bu sete. Ben istediğim bir şeyi yarattığım için çok mutlu hissediyorum. İzlediğimizde Neslihan'ın dünyasını hissedeceğimize eminim.

Oyuncu olarak bir karakterin duygusal yoğunluğunu kurarken senin yöntemlerin neler? Daha çok sezgiyle mi çalışırsın yoksa analiz eden bir oyuncu musun?

Aslında ikisi birlikte çalışıyor bence, sezgiler ve analizler birlikte bir dünya yaratıyor. Mantık olarak karakterin yönetimine ikna olduktan sonra sahnede sezgilerle kalmak en gerçekçi sonuçlardan birini yaratıyordur diye umuyorum.

Sen dizide hem bir dostu hem de bir psikoloğu oynuyorsun. Eğer gerçek hayatta Lal'in arkadaşı olsaydın ona aşkla ilgili vereceğin ilk tavsiye ne olurdu?

Ben inanılmaz güdüsel bir insanım, çoktan bir kavga başlatmıştım. Koruma güdüm çok fazla devreye girerdi diye tahmin ediyorum. Bu kadar derin konuştuktan sonra bu cevabı vermem gerçekten de hoş olmadı ama. :))

080

034

035

FILM 1080

036

EŞREF: FIRTINANIN İÇİNDE SAKİN KALAN ADAM OLGU BARAN KUBİLAY ANLATIYOR...

Bize Bişey Olmaz'ın en dengede duran ama en çok hisseden karakterlerinden biri: Eşref. Olgü Baran Kubilay ile bir araya gelip sevgiyle beslenen, mesafesiyle koruyan karakterin dünyasını konuştuk; ilişkilerin ortasında kalmadan nasıl var olabildiğini, ne zaman geri durduğunu ve aslında en çok neyi savunduğunu...

Dizideki karakterin hikâyeye çok önemli bir yerden dokunuyor. Sen karakteri ilk okuduğunda onu nasıl tanımladın?

Eşref öncelikle eşi Ekin'e çok büyük bir sevgi barındıran biri. Sadece ona değil aslında, Eşref genel olarak çok sevgi dolu biri. Bu kadar fırtınalı, "toksik", birbirine zarar verecek noktaya gelen bir aşk hikâyesine karşı sevgiden beslenen, anlayışlı bir taraf olması gerek diye düşündüm.

Bu hikâyede Lal ve Aktan ilişkisinin etrafında dönen güçlü bir duygu dünyası var. Senin karakterin bu ilişkinin neresinde duruyor?

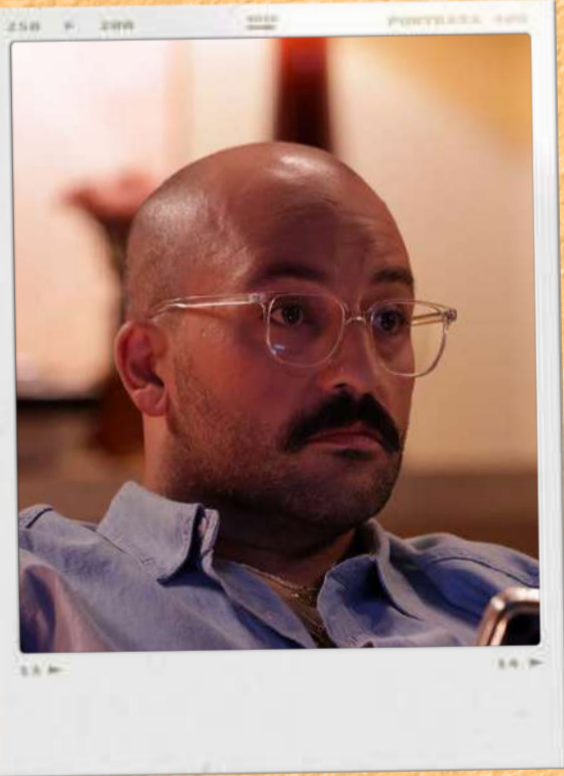
Eşref, insanların olayları yaşayıp görmesi gerektiğine inanan biri. Bu yüzden daha dengeli. İçinde mesafeli durduğu bir sürü an var ama çok samimi. Eşref ne olursa olsun bu ilişkinin dışında durmak istiyor. Ekin'i koruyabilecek kadar dışında ama. Ekin de madden ve manen kendisiyle çatışma pahasına Lal'i korumak için ilişkinin içine girdikçe Eşref de çekiliyor. Lal'i de çok seviyor çünkü.

Set ortamında özellikle başroller Mert Ramazan Demir ve Miray Daner ile çalışmak nasıldı? Aranızdaki enerji sahnelere nasıl yansdı?

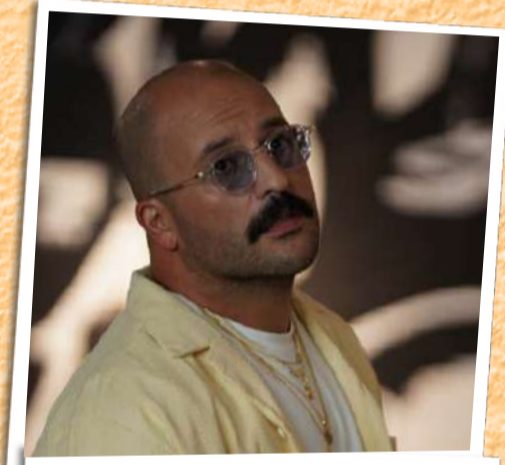
Mert'le daha önce uluslararası bir projede birlikte oynama şansımız olmuştu. Oradan beri severiz birbirimizi. Bu sette de ilk okumadan itibaren harika bir diyalogumuz oldu hatta epey üzüldük, keşke daha çok beraber sahnemiz olsaydı diye. Miray ile bu sette tanıştım. Arkadaşlığına, enerjisine, disiplinine, çalışma isteğine hayran oldum. Harika biri.

Yönetmen Neslihan Yeşilyurt'un görsel dili, çok güçlü bir yönetmenlik yaklaşımı taşıyor. Onunla çalışmak oyuncu olarak seni nasıl etkiledi?

Neslihan, kafasında çok net fikirleri olan ama masayı hep boş bırakıp ortaya konulanı dinlemeye ve tartışmaya çok açık bir yönetmen. Fikirlerin özgürce konuşulup değerlendirildiği bir set ortamı yaratması beni oyuncu olarak çok rahat hissettirdi.

“EŞREF ÖNCELİKLE EŞİ EKİN'E ÇOK BÜYÜK BİR SEVGİ BARINDIRAN BİRİ. SADECE ONA DEĞİL ASLINDA, EŞREF GENEL OLARAK ÇOK SEVGİ DOLU BİRİ. BU KADAR FIRTINALI, 'TOKSİK', BİRBİRİNE ZARAR VERECEK NOKTAYA GELEN BİR AŞK HİKÂYESİNE KARŞI SEVGİDEN BESLENEN, ANLAYIŞLI BİR TARAF OLMASI GEREK DİYE DÜŞÜNDÜM.”

Diziyi izleyenler karakterinle ilgili en çok neyi konuşsun isterdin? İzleyicinin karakterinden hangi duyguyla ayrılmasını hayal ediyorsun?

Öyle her şeye de çok karışmamak lazım. :) Herkesin kendine göre çok doğru fikirleri, herkesin kendine göre çok haklı sebepleri olabilir. Bizden fikir ya da yardım bekleyen insanlara ve dostlarımıza, onların duygularıyla yaklaşmadan, çok da müdahale etmeden yanlarında durabilmek gerek.

Bu hikâyede herkes biraz kendi duygusunun peşinde. Senin karakterin, Lal ve Aktan'ın ilişkisine dışarıdan baktığında sence onları en çok ne zor durumda bırakıyor?

Kendi geçmişlerinin getirdiği tortular, kırıklıklar, yaralar ve şimdiden geleceğin bilinmezliğine sordukları "acaba"larla bir türlü açık iletişim kuramamaları.

Dizide ilişkiler çokkatmanlı; aşk, dostluk, kırgınlık hepsi iç içe. Senin karakterin bu duyguların hangisine daha yakın duruyor?

Eşref, Lal'in de Aktan'ın da kırılmasını istemeyecek yapıda biri. Birinin ya da bir duygunun tarafı olmaktan ziyade dengenin peşinde.

Bazen yan karakterler hikâyeye çok kritik bir yerden dokunur. Sen, karakterinin bu hikâyedeki rolünü nasıl görüyorsun; denge kuran biri mi yoksa olayları tetikleyen biri mi?

Dediğim gibi, Eşref dengenin peşinde.

Son olarak kariyerine dair şunu merak ediyorum: Oyunculuk yolculuğuna baktığında seni en çok dönüştüren ya da "İyi ki bu işi yaptım," dediğin anı hatırlıyor musun?

Son 4 sezondur İdil'le oynadığımız *Old Fools* tiyatro oyunu. İdil benim dostum, yoldaşım. Onunla sahnede harika bir uyum yakaladık ve ikimiz de hayatımızda birbirimiz için en iyiyi, en güzeli isteyen insanların başında geliyoruz. Hem insan olarak hem kariyer olarak birbirimizi daha da ileriye taşımak için çabalyoruz. Bunu yakalamak çok zor. O yüzden bu oyun, benim kariyerimde hep en önemli yerde olacak.

AŞKIN İÇİNDE DEĞİL, YANINDA DURUP EN ÇOK ŞEYİ GÖREN: MUZO SERCAN BADUR ANLATIYOR...

Bazı karakterler vardır, hikâyenin tam ortasında değildir ama en çok şeyi görür. Sercan Badur'un canlandığı Muzo tam olarak o yerde duruyor. *Bize Bişey Olmaz*'da herkes kendi duygusunun içinde kaybolurken Muzo hem eğlencenin hem de gerçekliğin temsilcisi gibi. Bir yandan DJ kabininde, bir yandan hayatın içinde... Ama en çok da insanların arasında. Biz de Sercan Badur'la Muzo'nun o hafif ama derin tarafını, dostluk meselesini ve hikâyedeki yerini konuştuk. Çünkü bazen bir aşkı anlamak için onu yaşayanlara değil, izleyenlere bakmak gerekiyor.

Dizide Muzo karakterini canlandırıyorsun. Aktan'ın en yakın arkadaşlarından biri, barın hem DJ'i hem de neredeyse bütün işlerini yapan kişi. Sen Muzo'yu nasıl tanımlarsın?

Muzo; hayatın içinde kalmayı bilen, duyarlı, empati kurabilen ve insanları gerçekten anlamaya çalışan biri. Eğlenmeyi seven, enerjik bir karakter ama olgun, sorumluluk sahibi ve toparlayıcı; barın DJ'i olmasının ötesinde hem mekânın yükünü hem de etrafındaki insanların duygularını taşıyan biri. Bu yüzden onun sadece eğlenceli tarafını değil, içten içe ne kadar hassas ve anlayan bir karakter olduğunu da hissediyoruz. İlişkilerinde çok dürüst, doğru bildiğini söylemekten çekinmeyen, gerektiğinde en yakın arkadaşına bile ayna tutabilen biri. Böyle bir karakteri canlandırmak da benim için çok keyifli ve anlamlı.

Muzo aynı zamanda hikâyede çok kritik bir yere dokunuyor çünkü farkında olmadan Lal ve Aktan'ın tanışmasına vesile oluyor. Karakterin bu "kaderi başlatan" tarafını nasıl yorumluyorsun?

Muzo için Aktan'ın Lal'le tanışması aslında ilk bakışta çok sıradan bir şey; çünkü Aktan'ın hayatında sürekli yeni insanlarla tanışmak, flört etmek onun alışık olduğu bir tarafı. O yüzden bu karşılaşmanın bu kadar büyük bir hikâyeye dönüşeceğini en başta o da öngörmüyor. Ama Aktan'ın değişimi derinleştikçe bu ilişkinin sıradan bir tanışmadan çok daha fazlası olduğunu ilk fark eden kişi Muzo oluyor. Bu anlamda onun durduğu yer benim için çok kıymetli; çünkü hem bu dönüşüme en yakından şahit olan hem de bunun gerçekten bir kader olduğunu en erken hisseden karakterlerden biri.

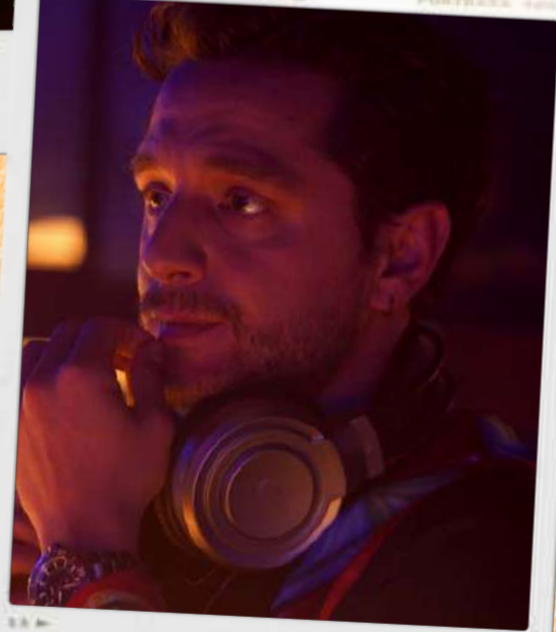
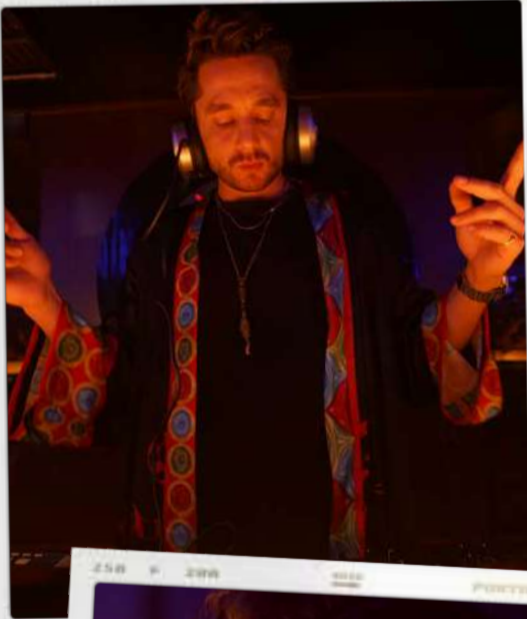
Muzo biraz fırlama, enerjik ve hayatı çok ciddiye almayan biri gibi görünüyor. Sen bu karakterin en sevdiğin tarafının ne olduğunu düşünüyorsun?

Muzo'nun en sevdiğim tarafı, hayatı hafiflik ve ciddiyet arasında çok dengeli yaşayabilmesi. Dışarıdan bakınca enerjik, eğlenmeyi seven, akışta bir karakter gibi görünüyor ama aslında oldukça farkında, insanları iyi okuyan ve gerektiğinde çok net olabilen biri. En yakın arkadaşına en büyük desteği verirken aynı zamanda doğrunun yanında durabilmesi ve bazı gerçekleri yüzüne söyleyebilmesi bence çok kıymetli. Bir yandan "laylaylom" bir tarafı var ama diğer yandan işine karşı çok sorumlu; hatta çoğu zaman Aktan'ı toparlayan, mekânı ayakta tutmaya çalışan kişi oluyor. Bu dengeyi bu kadar doğal kurabilmesi, Muzo'yu benim için çok özel bir karakter yapıyor.

Dizide Muzo'nun Lal'in arkadaş grubuyla da güçlü bir bağı var. Bu ortak arkadaşlık enerjisi set içinde de oluştu mu?

Kesinlikle oluştu. Hatta bence ekranda gördüğümüz o samimiyetin en büyük sebebi bu. Gerçekten doğru insanların bir araya geldiği bir ekip olduk ve bu da işin en kıymetli tarafı. Bu biraz da yönetmenimiz Neslihan Yeşilyurt'un imzası; hem dünyayı kurarken hem de karakterleri inşa ederken bizimle çok gerçek bir bağ kurdu. Daha prova sürecinden itibaren, ilk günden son güne kadar aramızda çok doğal ve derin bir ilişki oluştu. Ekipteki herkes çok sahici ve enerjisi çok güzel. Böyle bir grupla birlikte olmak gerçekten çok kıymetli ve bence bu da işin ekrana bu kadar iyi yansımalarının en önemli sebeplerinden biri.

“MUZO; HAYATIN İÇİNDE KALMAYI BİLEN, DUYARLI, EMPATİ KURABİLEN VE İNSANLARI GERÇEKTEN ANLAMAYA ÇALIŞAN BİRİ. EĞLENMEYİ SEVEN, ENERJİK BİR KARAKTER AMA AYNI ZAMANDA OLGUN, SORUMLULUK SAHİBİ VE TOPARLAYICI; BARIN DJ'İ OLMASININ ÖTESİNDE HEM MEKÂNIN YÜKÜNÜ HEM DE ETRAFINDAKİ İNSANLARIN DUYGULARINI TAŞIYAN BİRİ. BU YÜZDEN ONUN SADECE EĞLENCELİ TARAFINI DEĞİL, İÇTEN İÇE NE KADAR HASSAS VE ANLAYAN BİR KARAKTER OLDUĞUNU DA HİSSEDİYORUZ. İLİŞKİLERİNDE ÇOK DÜRÜST, DOĞRU BİLDİĞİNİ SÖYLEMEKTEN ÇEKİNMEYEN, GEREKTİĞİNDE EN YAKIN ARKADAŞINA BİLE AYNA TUTABİLEN BİRİ. BÖYLE BİR KARAKTERİ CANLANDIRMAK DA BENİM İÇİN ÇOK KEYİFLİ VE ANLAMLI.”

Muzo karakteri Lal ve Aktan'ın ilişkisine dışarıdan baktığında sence ne düşünüyor? Onların büyük aşkına inanıyor mu?

Muzo bence bu ilişkiye en başta temkinli yaklaşan biri. Çünkü Aktan'ı çok iyi tanıyor ve onun geçmişini biliyor. Ama Aktan'daki değişimi gördükçe bu ilişkinin sıradan olmadığını fark ediyor ve zamanla gerçekten inanmaya başlıyor. Yine de tamamen romantik bir yerden bakmıyor; daha gerçekçi bir yerde duruyor. Hem bu aşkın ne kadar güçlü olduğunu görüyor hem de ne kadar zor bir yol olduğunu. O yüzden Muzo'nun durduğu yer, hem destekleyen hem de gerektiğinde uyaran, dengeyi tutmaya çalışan bir yer.

Bir bar işletip DJ'lik yapan bir karakteri canlandırıyor. Bu dünyayı kurmak için özel bir hazırlık yaptın mı?

Muzo bana çok yakın, çok tanıdık gelen bir karakter. Onu önceden beri biliyordum gibi hissettim, bu yüzden ekstra bir hazırlık ihtiyacı çok hissetmedim. Yine de DJ kültürüne dair küçük gözlemler yaptım; bazı DJ'lerin tarzlarına ve duruşlarına baktım. Ama karakteri kurarken en çok o tanıdıklık hissine güvendim.

Yönetmen Neslihan Yeşilyurt'un kurduğu atmosfer oldukça güçlü ve stilize. Onunla çalışmak oyuncu olarak sana nasıl bir deneyim sundu?

Neslihan'la çalışmak benim için gerçekten çok özel bir deneyimdi. Sanırım hepimiz onu daha önceden tanıyorduk, bu yüzden daha ilk günden bizimle çok rahat ve samimi bir ilişki kurdu. Bu da kendimizi çok özgür hissetmemizi sağladı ki bir oyuncu için bu çok kıymetli bir şey. Kendi dünyası çok net, ne istediğini bilen bir yönetmen ama oyuncuya alan açmayı da çok iyi biliyor. Bu denge sayesinde hem onun kurduğu estetik dünyanın içinde kalıyorsun hem de karakterini özgürce geliştirebiliyorsun.

Özellikle Mert Ramazan Demir ile arkadaşlık sahnelerinde nasıl bir enerji oluştu? Çünkü bu tür dostluk ilişkileri ekranda çok belirleyici oluyor.

Mert'le çalışmak benim için gerçekten çok keyifliydi. Birbirimizi tanıyor olmamız aramızda doğal bir rahatlık yarattı, bu da sahnelere çok iyi yansdı. Bu dizi temelde onların hikâyesini anlatıyor, biz de o hikâyenin içinde birbirimizi destekleyen bir yerden ilerledik. Özellikle arkadaşlık sahnelerinde o rahatlık çok önemli; çünkü gerçekten oynamak yerine anın içinde kalabiliyorsun. Bu da o dostluk hissini daha sahici ve samimi geçmesini sağladı.

Muzo karakterinin izleyicinin aklında en çok hangi yönüyle kalmasını istersin?

Muzo'nun izleyicinin aklında, güven veren ve samimi bir karakter olarak kalmasını isterim. Eğlenceli, enerjik tarafı tabii ki var ama bence asıl kıymetli olan, gerektiğinde en yakınındakine bile doğruyu söyleyebilen ve buna rağmen onun yanında kalabilen biri olması. Hem anlayan hem de destek olan bir karakter. İzleyicinin de, "Böyle bir arkadaşım olsun istedim," diyeceği bir yerden hatırlaması benim için en anlamlısı olur.

Kariyerine baktığında seni oyunculukta en heyecanlandıran şey nedir? Yeni bir karaktere başlarken seni en çok motive eden duygu ne oluyor?

Beni oyunculukta en heyecanlandıran şey, her yeni karakterle birlikte yeniden keşfetme duygusu. Her rol, hem insanı hem de kendimi başka bir yerden anlamamı sağlıyor. Yeni bir karaktere başlarken de en çok o bilinmezlik ve arayış hissi motive ediyor beni. Çünkü her karakter, kendi dünyasını kurmamı ve o dünyanın içinde gerçekten yaşamamı gerektiriyor. O sürecin kendisi benim için en heyecan verici tarafı.

MERİÇ: LAFINI ESİRGEMEYENLERİN KRALİÇESİ DERİN BEŞİKÇİOĞLU ANLATIYOR...

Bize Bişey Olmaz dünyasında lafını sakınmayan, filtresizliğiyle bazen güldüren bazen de tam yerinden vuran bir karakter Meriç. Derin Beşikçioğlu ile bir araya gelip bu "dan dan" ama bir o kadar da kalpten karakterin izini sürdük. Meriç'in sert görünen ama aslında kırılğan taraflarını, dostluğa bakışını ve hayata karşı o net duruşunu konuştuk.

Dizde Meriç karakteriyle karşımızdasın. Umursamaz, eğlenceli, net ve bazen de oldukça patavatsız biri. Sen Meriç'i ilk okuduğunda nasıl tanımladın?

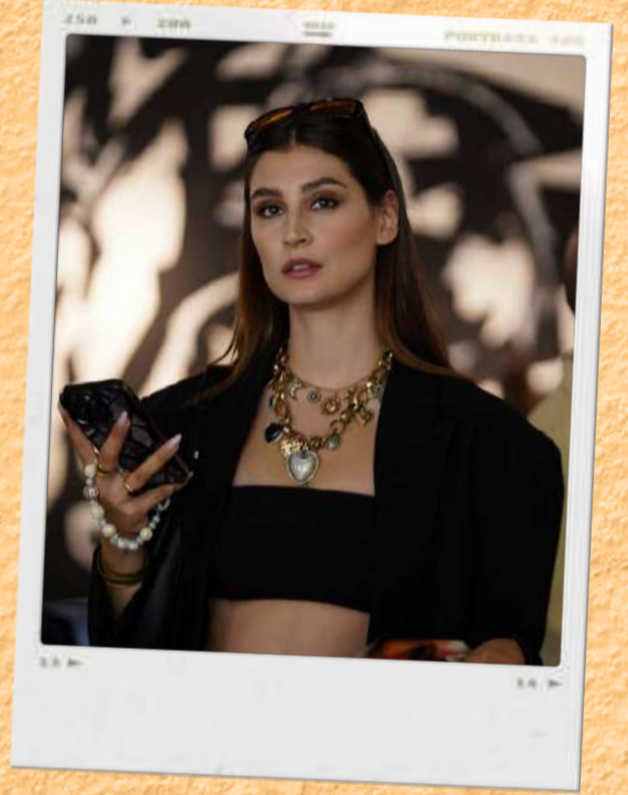
İlk okuduğumda beni çok heyecanlandırdı. Çok özgür hissettirdi. Çok eğlenceli bir karakter. Ucu çok açık, bu sayede istediğim her şeyi ekleyebildim. Meriç, Derin'in törpülenmemiş hali.

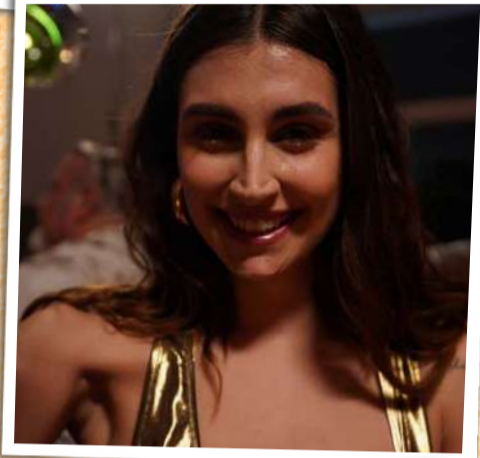
Meriç aslında Lal'in en yakın arkadaşlarından biri ama grubun en "dan dan" konuşanı gibi. Sence Meriç'in bu kadar filtresiz olmasının sebebi ne?

Meriç sevgiye ve hayata pembe bir filtreden bakmıyor. Bence onu gruptan ayıran en büyük özelliği bu. Doğruları ve sınırları çok net. Sadece arkadaşı mutlu olsun, onu teselli edebilsin, içini rahatlatılabilsin diye gördüğü gerçeklerin üstünü örtmüyor. Canını acıtacağını bilse bile kendi düşüncesini filtresiz bir şekilde ifade ediyor. Gruptaki herkesin bir ilişkisi varken Meriç hayatı tek tabanca yaşıyor. Bu sayede çok fazla ilişki ve insan gözlemlene şansı olmuş. Doğal olarak yaşadığı ve gözlemlediği deneyimler sayesinde onlara göre bu konuda daha deneyimli kalıyor. Yakaladığı bir açığı hemen idrak edebiliyor, belki de zamanında kendi başına geldi ve sonunu çok iyi biliyor. Kendi yaşadıklarını arkadaşlarının yaşamamasını istemiyor. İnsan kendinden bilir, hesabı.

Bazen arkadaş gruplarında herkesin düşündüğünü söyleyen, söylemeye cesaret edilemeyen şeyleri dile getiren biri olur. Meriç biraz o kişi gibi. Sen bu tarafını oynarken nasıl bir ton yakaladın?

Meriç'le Derin birbirine çok benziyor. Aslında bütün o dobralığı, arkadaşlarının iyiliği için. Kimsenin zarar görmesini istemiyor. Dürtüsel de diyebiliriz. Aklına ne geliyorsa o an onu yapıyor veya söylüyor.

“MERİÇ SEVGİYE VE HAYATA PEMBE BİR FİLTREDEN BAKMIYOR. BENCE ONU GRUPTAN AYIRAN EN BÜYÜK ÖZELLİĞİ BU. DOĞRULARI VE SINIRLARI ÇOK NET. SADECE ARKADAŞI MUTLU OLSUN, ONU TESELLİ EDEBİLSİN, İÇİNİ RAHATLATABİLSİN DİYE GÖRDÜĞÜ GERÇEKLERİN ÜSTÜNÜ ÖRTMÜYOR. CANINI ACITACAĞINI BİLSE BİLE KENDİ DÜŞÜNÇESİNİ FİLTRESİZ BİR ŞEKİLDE İFADE EDİYOR.”

Lal ve Aktan'ın ilişkisi oldukça karmaşık ve duygusal. Meriç bu ilişkiye dışarıdan baktığında sence ne görüyor?

Mahvolmaya ramak kalmış bir ilişki. Ya beraber çıkacaklar ya da beraber batacaklar.

Meriç karakteri hikâyeye hem enerji hem de gerçeklik katıyor gibi. Sen onun bu arkadaş grubundaki rolünü nasıl tanımlarsın?

Arkadaş grubunun gerçek tarafı; arkadaşları ailesi olmuş. Kimse tarafından kabul görmemiş biri Meriç. Onu olduğu gibi kabul eden bir tek arkadaş grubu var. O yüzden onlar için dünyayı karşısına alabilecek cesarete sahip.

Yönetmen Neslihan Yeşilyurt'un kurduğu dünya oldukça stilize ve güçlü bir atmosfer yaratıyor. Onunla çalışmak senin için nasıl bir deneyim oldu?

Bir hayalim gerçek oldu diyebilirim. Onun yarattığı dünyanın içinde olmak, onunla tanışmak ve beraber çalışmak hep istediğim bir şeydi. Bu işi Neslihan Hoca'nın çekeceğini öğrendiğimde çok heyecanlanmıştım. Yarattığı çalışma ortamı inanılmaz derecede rahat, güvenilir, candan ve gerçekti. Böyle bir ortamı tecrübe edebildiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Set ortamında özellikle Miray Daner ile sahnelerde nasıl bir arkadaşlık enerjisi oluştu?

Miray müthiş bir insan ve oyuncu. Karşısındaki kişiye inanılmaz saygılı ve alan açıyor. Bence bu işin bu kadar gerçek olmasının sebebi herkesin böyle olmasıydı. İşinde çok iyi olan bir ekiple çalıştık. Oyuncular olarak da daha ilk günden birbirimizi çok iyi anladık. İzlediğiniz o görüntüler kurgu değil, gerçekti.

Meriç karakteri aşka nasıl bakıyor sence? O romantik biri mi yoksa daha gerçekçi mi?

Meriç aşka biraz fevri bakıyor bence. Doğru insanı ararken çok fazla yanılmış, kalbi kırılmış. Görüldüğü gibi olan bir kadın değil Meriç. Yalnızlığı seviyorum dese de içten içe yanında birini istiyor. O da sevmek istiyor. Dışarıdan güçlü ve kalabalık görünüp içine döndüğünde yalnız ve güçlü olmaktan yorulmuş bir kadın görüyoruz. O yüzden Meriç, ilk heyecanda her şeyi yapabilecek kadar romantik, ilk çatırdamada her şeyi öngörebilecek kadar gerçekçi.

Eğer Meriç ile gerçekten oturup sohbet etme şansın olsaydı ona hayat veya aşk hakkında bir tavsiye verir miydin?

Ona bir tavsiye vermezdim, onun bana tavsiye vermesini isterdim. :) Zaten ben ne desem beni dinlemeyecek, burnun dikine gidecek.

Son olarak kariyerine dair şunu merak ediyorum: Oyunculuk yolculuğunda seni en heyecanlandıran şey ne ve ileride oynamayı özellikle hayal ettiğin bir karakter türü var mı?

Anlatmak istediği bir derdi olan her iş beni heyecanlandırır. İlerisiyle ilgili kendimi sınırlandırmıyorum sanırım. Kesinlikle şöyle bir karakter oynamak isterim diyebileceğim bir örneğim yok. Tek diyebileceğim, kendimi geliştirmeyi ve sınırlarımı zorlamayı sevdiğim. Bunları bana sağlayabilecek bir ekiple çalışmayı çok isterim. İlla örnek vermem gerekirse çok uzun zaman bale ve sonra modern dans yaptım. O yüzden *Black Swan*'ın yeri bende ayırdır. O tarz bir işte yer almayı çok isterim.

BARIŞ: SESSİZCE SEVEN, SESSİZCE VAZGEÇEN YILMAZ BAYRAKTAR ANLATIYOR...

Bize Bişey Olmaz'da kalbi kırılırken bile sevmekten vazgeçmeyen bir karakter: Barış. Yılmaz Bayraktar ile bir araya gelip bu "iyi adam"ın iç dünyasını, sevginin bazen geri çekilmeyi gerektiren halini ve en zor vedaların nasıl sessiz yaşandığını konuştuk.

Dizide Miray Daner'in canlandığı Lal karakterinin nişanlısını oynuyorsun. İlk bakışta oldukça düzgün, hatta "iyi adam" diyebileceğimiz bir karakter. Sen karakterini nasıl tanımlarsın?

Aynen öyle. Barış, karakteri ve kişiliği oturmuş, ne istediğini bilen, kalbinin sesini dinleyen ama aşkın ve birlikteliğin ancak karşılıklı çabayla ve tutkuyla olabileceğine inanan birisi. Ayrıca kendi kalbi kırılrsa da sevdiğinin kalbini kırmayacak, gerektiğinde yolundan çekilebilecek kadar da olgun...

Hikâyede çok çarpıcı bir durum var: Barış, nişanlısının kalbinin aslında başka birine ait olduğunu fark ediyor. Böyle bir gerçekle yüzleşen birini oynamak seni nasıl etkiledi?

Evet, Barış'ın penceresinden bakıldığında yaşadıkları gerçekten çok üzücü, oynarken aynı acıyı Yılmaz olarak ben de hissettim. Kolay değildi.

O an gerçekten zor bir karar veriyor ve geri çekiliyor. Sence Barış, bunu gururundan mı yapıyor yoksa gerçekten sevdiği için mi?

Kesinlikle gururdan değil, sevdiği için. Çünkü sevgi, sevdiğin kişinin seninle ya da sensiz mutlu olmasını istemektir. Açıkçası ben de Yılmaz olarak, sevginin böyle bir şey olduğunu düşünüyorum ve Barış'ın yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım.

İzleyici genelde aşk hikâyelerinde taraf tutar. Barış biraz o "sessiz kalan ama en ağır duyguyu yaşayan" tarafta gibi. Bu duyguyu kurarken nasıl bir hazırlık yaptın?

Yıllar boyu emek verdiği ilişkisi tam evlilik arifesinde paramparça olunca Barış'ın dünyası başına yıkılıyor, dolayısıyla Barış'ın yaşadığı çaresizliği ve yıkımı elimden geldiğince hissetmeye ve seyirciye de hissettirmeye çalıştım. Hangi tarafı tutacağını seyirciye bırakıyorum, çünkü ben elbette tarafsız davranmam. :)

Lal ve Aktan'ın ilişkisi dizinin merkezinde ama Barış da bu hikâyenin duygusal dengesini etkiliyor. Sen bu üçlü ilişkinin neresinde durduğunu düşünüyorsun?

Aslında Aktan'dan önce Lal ve Barış'ın gayet mutlu bir ilişkisi vardı ama işte kader... Lal'in yolu hiç hesapta yokken Aktan'la kesişince aşk artık üç kişi arasında yaşanmaya başlıyor ve Barış kendini de Lal'i de böyle bir pozisyonda bırakmak istemediğinden sevdiği kadının mutluluğu için onun yolundan çekiliyor.

Set ortamında özellikle Miray Daner ve Mert Ramazan Demir ile çalışmak nasıldı? Sahne enerjisi nasıl oluştu?

Hem Miray'la hem de Mert'le enerjimiz ilk günden tuttu. Sette eğlenebildiğimiz, ayrıca birbirimize arkadaş olarak da güvendiğimiz ve saygı duyduğumuz için oluşan pozitif enerji kamera önüne de yansıdı. Sahneleri oynarken birbirimize kolaylıkla alan açabildik.

Yönetmen Neslihan Yeşilyurt'un kurduğu atmosfer oldukça stilize ve duygusal. Onunla çalışmak oyuncu olarak sana nasıl bir alan açtı?

Yönetmenimiz Neslihan Yeşilyurt ilk günden hepimizi birleştirici bir atmosfer yaratmayı önemsendi ve bu da bizim çalışma motivasyonumuzu artırdı. Ayrıca katı sınırlar içinde olmayan, sahnede oyuncularının da fikirlerini dinleyen ve bize oyun özgürlüğü sağlayan bir yönetmen olduğu için Neslihan Yeşilyurt'la çalışmak büyük bir keyifti.

Son olarak kariyerine dair şunu merak ediyorum: Bir oyuncu olarak seni en heyecanlandıran şey ne? Yeni bir karaktere başlarken seni motive eden duygu nedir?

Ben bir projeyi seçerken projenin kendisinden çok bu yeni karakterin bana neler katabileceğine bakıyorum. Barış, bu zamana kadar oynadığım karakterlerden çok farklı bir karakterdi, bu sayede ben de kendimde bilmediğim yeni yönlerimi, hislerimi keşfettim.

Bir oyuncu olarak yer aldığım işlerde geniş bir karakter yelpazesine sahip olmayı önemsiyorum.

Bu zamana kadar genellikle "kötü" karakterlere hayat vermiş olsam da aşkın ve sevginin sembolü Barış'ı oynamaktan çok keyif aldım, bu keşfetme duygusu da en büyük motivasyonum.

"BARIŞ, KARAKTERİ VE KİŞİLİĞİ OTURMUŞ, NE İSTEDİĞİNİ BİLEN, KALBİNİN SESİNİ DİNLEYEN AMA AŞKIN VE BİRLİKTELİĞİN ANCAK KARŞILIKLI ÇABAYLA VE TUTKUyla OLABİLECEĞİNE İNANAN BİRİSİ. AYRICA KENDİ KALBİ KIRILSA DA SEVDİĞİNİN KALBİNİ KIRMAYACAK, GEREKTİĞİNDE YOLUNDAN ÇEKİLEBİLECEK KADAR DA OLGUN..."

HARE: NE İSTEDİĞİNİ BİLENLERİN HİKÂYESİ YÜSRA GEYİK ANLATIYOR...

Bize Bişey Olmaz'ın en net, en kararlı ve en "bam bam bam" karakterlerinden Hare'ye hayat veren Yüsrâ Geyik ile bir araya geldik. Hare'nin güçlü duruşunu, aşka mesafeli ama kontrolü elinde tutan tarafını ve hayatla kurduğu o keskin ilişkiyi samimiyetle konuştuk.

Dizide Hare adında bir PR danışmanını oynuyorsun. İlk okuduğunda Hare karakterini nasıl tanımladın?

Ah! Hareciğim... :) Bazısı yaşar, akar gider. Bazısı için hep mücadele hayat. Hare hayatın yoğurduğu bir karakter. O da bir anne ve babadan dünyaya gelmiş ama hayatın çocuğu aslında.

Hare oldukça zeki, güçlü ve ne istediğini bilen bir kadın gibi görünüyor. Sen onun en belirgin özelliğinin ne olduğunu düşünüyorsun?

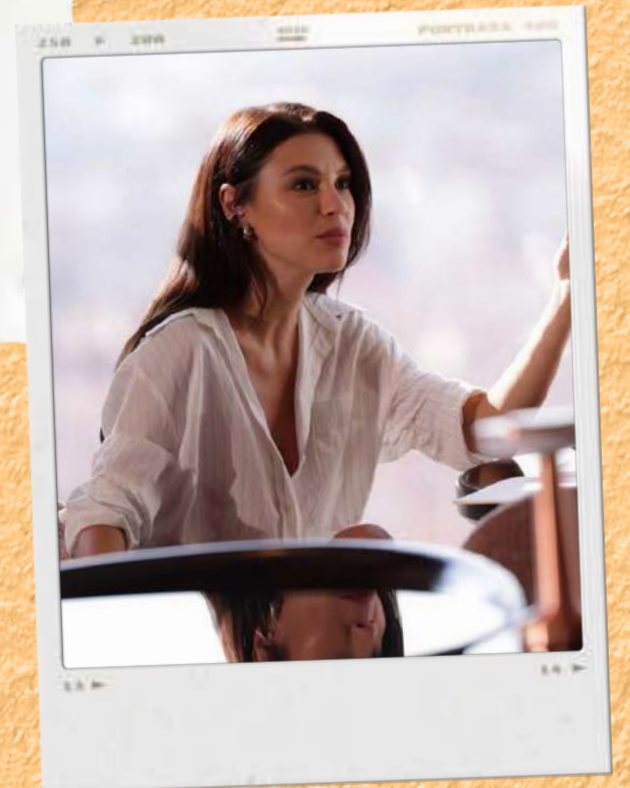
Kararlı olması sanırım. Beni en çok kararlılığı motive etti.

Hikâyede Hare'nin Aktan'dan hoşlandığını ve bu konuda oldukça kararlı olduğunu görüyoruz. Hatta onun hayatında biri olması Hare'yi pek durdurmuyor. Bu cesareti nasıl yorumluyorsun?

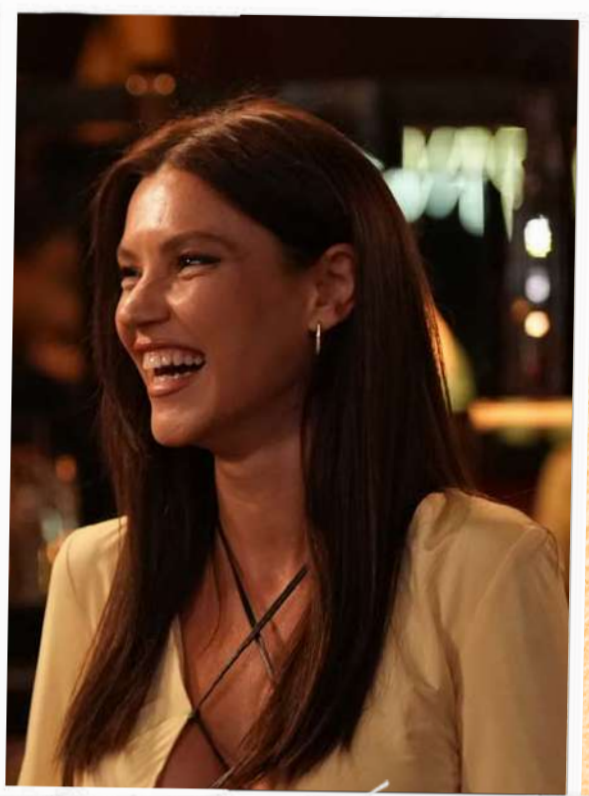
Çok karmaşık ilişkiler bunlar tabii. Ancak ve ancak yaşarken anlamlandırabiliyorsun. Bu soru, başı sonu belli olan bir hikâyeye üzerinden bile cevaplanması zor. Seyirci ne düşünecek ben de merak ediyorum ama. :)

Hare'yi izlerken bazen "çok iddialı", bazen de "çok dürüst" bir karakter hissi geliyor. Sen onun bu taraflarını nasıl dengeleyorsun?

Hare, ne istediğini çok iyi biliyor. İsteddiği şeyi de iyi ölçüp tartıyor bence. Hayal âleminde değil. O yüzden ne kimseye yalan söylemesine ne de düşündüklerini sakınmasına ihtiyacı var. BAM BAM BAM! :)

“HARE, NE İSTEDİĞİNİ
ÇOK İYİ BİLİYOR.
İSTEDİĞİ ŞEYİ DE İYİ
ÖLÇÜP TARTIYOR BENCE.
HAYAL ÂLEMİNDE DEĞİL.
O YÜZDEN NE KİMSEYE
YALAN SÖYLEMESİNE
NE DE DÜŞÜNDÜKLERİNİ
SAKINMASINA İHTİYACI
VAR. BAM BAM BAM! :)”

Dizide Lal ve Aktan'ın büyük bir aşkı var. Hare ise bu ilişkinin tam ortasında farklı bir enerji yaratıyor. Hare'nin aşka bakışı sence nasıl?

Bunu çok konuştuk; bence Hare içten içe inanmak istiyor ama ne mümkün... Çünkü o da geçmiş artık aramaktan aşkı. Daha ayakları yere basan, daha makul, daha elde edilebilir (bundan pek emin değilim) bir şeyin peşinde. İçten içe “Bir şeyler de kolay olsun,” diyordur. :)

Eğer bir gün Hare ile gerçekten oturup konuşabilseydin ona ne söylerdin? Bir tavsiye verir miydin yoksa onu olduğu gibi mi kabul ederdin?

Olduğu gibi kabul ederdim. Ben, kendinden ve başına gelenlerden şikâyet etmeyen herkesi olduğu gibi kabul ederim. Hare şikâyet etmez. Hiçbir şeyden!

PR danışmanı bir karakteri canlandırmak için özel bir hazırlık yaptın mı? Bu dünyayı gözlemlediğin noktalar oldu mu?

PR bizim işimiz. :) PR, polis, asker vb. meslekler gibi net kesin bir üsluba sahip değil. Hare'yi mesleği de dahil olmak üzere bütünüyle düşünerek çıkardım.

Yönetmen Neslihan Yeşilyurt'un kurduğu görsel dünya oldukça güçlü. Onunla çalışmak oyuncu olarak seni nasıl etkiledi?

Uzaktan uzağa gönlümün sevdiği bir yönetmenle çalışmak ne güzel... Hem görsel dünyası hem oyuncu rejisi hem neşesi, her şeyiyle hayran hayran çalıştım. Çok mutluyum.

Set ortamında özellikle Mert Ramazan Demir ve Miray Danner ile sahne paylaşmak nasıldı?

Öncelikle söylemeden geçmemeliyim, bence en önemlisi bu, çok çalışkan iki oyuncu. Ve sahane bir ikili oldular. Sahneleri o kadar güzel ki aman Allahım!

Kariyerine baktığında seni en heyecanlandıran şey nedir? Yeni bir role başlarken seni motive eden duygu ne oluyor?

En heyecanlandıran, sonsuz, uçsuz bucaksız hayal kurabilirsin ve onlar gerçek olabilir. Bu paha biçilemez. “Bu kim?” diye soruyorum kendime defalarca. Birkaç sorum daha var, soru sormak beni motive ediyor. Çünkü merak etmeye başladığım anlamına geliyor. Belli ki oralar kazılacak. :)

EPI-
-SO-
-ED-

“HİKÂYEYE İNANIRSAN DÜNYA DA İNANIR” ASENA BÜLBÜLOĞLU İLE ‘BİZE Bİ’ŞEY OLMUZ’ ÜZERİNE

Türkiye dizi sektörünün güçlü ve belirleyici isimlerinden olan MF Yapım'ın kurucusu Asena Bülbüloğlu uzun yıllardır hem ana akımda hem de dijital platformlarda hikâye anlatımını şekillendiren önemli yapımcılardan. Güçlü sezgisi, doğru ekipleri bir araya getirme becerisi ve hikâyeye duyduğu inançla öne çıkan Bülbüloğlu, bu kez izleyiciyi çok tanıdık ve bir o kadar da derin bir yere davet ediyor.

Bize Bişey Olmaz, onun yapımcılık dünyasında sadece yeni bir proje değil; bugünün ilişkilerine, gerçek duygulara ve kopamayan bağlara odaklanan bir anlatı. Pınar Bulut'un kaleminden çıkan bu hikâyede Bülbüloğlu'nun en çok altını çizdiği şey ise "gerçeklik" duygusu. Okurken tanıdık gelen, izlerken insana kendini hatırlatan o his...

Başrollerde Mert Ramazan Demir ve Miray Daner'i buluşturan, yönetmen koltuğunda Neslihan Yeşilyurt'un oturduğu bu iş hem yerel duygusunu kaybetmeyen hem de global bir anlatım dili kuran nadir projelerden biri.

Biz de Asena Bülbüloğlu ile bir hikâyeye "evet" dediği anı, doğru oyuncu ve yönetmenle kurulan o hassas dengeyi, global platformlarla çalışmanın getirdiği yeni bakış açısını ve en önemlisi bir yapımcının hikâyeye neden inandığını konuştuk. Çünkü bazen bir işin gücü sadece senaryosunda değil, onu kuranların o hikâyeye ne kadar inandığında saklı.

***Bize Bişey Olmaz* nasıl bir noktada doğdu? Bu hikâyeye ilk "evet" dediğin an neydi?**

Disney+'ta yayınlanan *Dünyayla Benim Aramda* dizimiz çok izlenip sevildiği için yeni bir "ilişki"yi anlatmak istedik. Pınar'la yeniden bir araya geldik. Bu hikâyeyi ondan ilk dinlediğimde çok sevdim.

Senaryoyu ilk okuduğunda Pınar Bulut'un metninde seni en çok ne etkiledi?

Pınar'ın hikâyesinde beni en çok etkileyen "gerçeklik" duygusu oldu. Ve okurken kendimden ya da dinlediğim yaşanmış hikâyelerden izler buldum. Bu da beni işi gönülden yapmaya motive etti.

Bu dizide çok güncel bir ilişki anlatısı var. Günümüz aşklarını bu kadar gerçek ve filtresiz anlatan bir projeyi hayata geçirmek yapımcı olarak seni heyecanlandırdı mı?

Dediğim gibi, hikâye ile empati kurmak beni her zaman çok heyecanlandırır. Bu da öyle bir hikâyeye. Diyalogların gücü, sahnelerin inandırıcılığı ve sahiciliği beni çok etkiledi.

Başrollerde Mert Ramazan Demir ve Miray Daner'i bir araya getirmek nasıl bir süreçti? Bu uyumu en baştan hissediyor muydunuz?

Senaryoyu okurken kafamda hemen birileri canlanıyorsa çok şanslı hissederim kendimi. Mert de Miray da çok beğenerek takip ettiğim iki genç oyuncuydu ve çok doğru bir karar verdiğimizi düşünüyorum. Tutkulu ve inançlı iki oyuncuyla çalıştığımız için çok şanslı olduğumuzu düşünüyorum.

Yönetmen olarak Neslihan Yeşilyurt ile çalışmak projeye nasıl bir katkı sağladı? Bu görsel dünyayı kurarken yapım tarafında nasıl bir destek verdiniz?

Neslihan sürprizlerle doludur. Onunla en büyük uyumu, onun hayallerine ortak olmakla yani onu duymakla ve ona inanmakla sağlıyorum. O da sağ olsun, beni dinlemeyi sever, bana kulak verir. İlişkimizin acı tatlı hoş bir uyumu olduğunu düşünüyorum. Neslihan yenilikçi anlatım dili, çabasız sahne kurulumlarıyla senaryonun istediği sahici dünyayı kurmakta çok başarılı oldu.

Dizide sadece başroller değil, yan karakterlerin de çok güçlü yazıldığını ve kurulduğunu görüyoruz. Bu dengeyi kurmak yapım sürecinde özellikle önem verdiğiniz bir şey miydi?

Yan karakterler hikâyeye öyle yerinde pas atıyorlar ki ben onları izlerken açıkçası kimi zaman eğlendim, kimi zaman derin düşündüm. Lal ve Aktan'ın yaşadıklarını onların anlatımıyla dinlemekse yeni bir tasarım getirdi.

Projenin Disney+'ta yayınlanması yapım sürecini nasıl etkiledi? Global izleyiciye hitap etme fikri kararlarınızı değiştirdi mi?

Disney+ ekibiyle ikinci işim. Onlarla çalışmayı çok seviyorum. Her zaman destek olurlar ve heyecanlarını hep paylaşırlar. Yapım sürecinde çok önemli bir motivasyon bu. Tabii ki global bir iş olması bizi çok heyecanlandırıyor. En büyük hayalimiz, işimizin sadece ülkemizde değil tüm dünyada izlenip sevilmesi. Hikâyede de bu anlamda bir değişiklik yapmadık. Zaten çok insani bir ortak duygu olan aşkı anlatıyoruz. Diziyi izlediğinizde rejî dili olarak da global bir anlatım dili kullanıldığını göreceksiniz.

Dizinin görsel dili ve müzik kullanımı oldukça güçlü. Bu estetik dünyayı kurarken yapımcı olarak neye özellikle dikkat ettin?

Müziğin önemine çok inanırım. Dolayısıyla biz genelde çekim öncesi ve sürecinde bir playlist oluştururuz. Bu parçalar dizinin ruhunu yansıtır. Müzisyenimize de briefimizi hikâyeye dair oluşturduğumuz ruhu yansıtarak veririz ve nihayetinde sahneler ve müziklerin güzel bir buluşması gerçekleşir.

Bu proje özelinde seni en çok zorlayan ya da en çok gururlandıran an neydi?

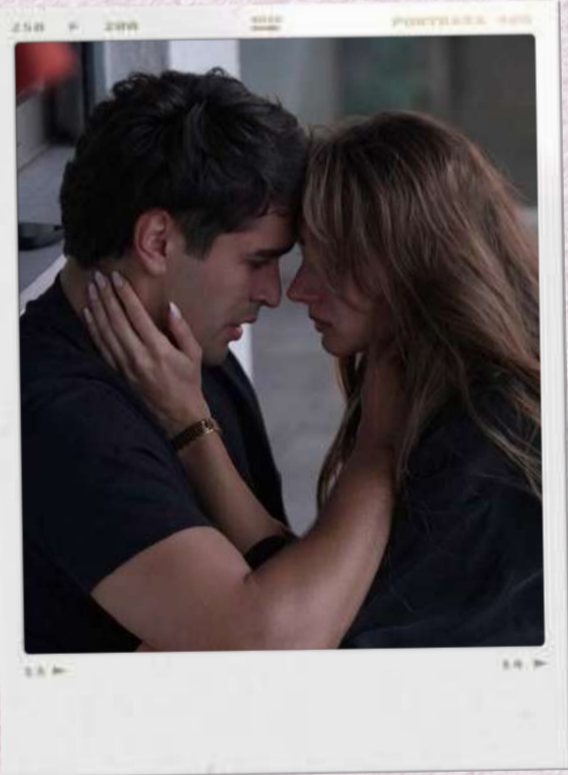
MF Yapım olarak birbirinin tekrarı işler yapmamaya özellikle özen göstermeye çalışıyoruz. Her yeni işimizde cesurca kararlar alıp tüm yaratıcı ekiple özenli çalışmalar yaparak hayalimizi net belirlemeye çalışırız. Diziyi izlediğimde yine bir hayalimizi gerçekleştirdiğimizden, emeği geçen herkes adına gurur duydum.

Son olarak şunu merak ediyorum: Bugün geriye dönüp baktığında *Bize Bişey Olmaz* senin için nasıl bir proje? Bir yapımcı olarak bu hikâyeye sende nasıl bir iz bıraktı?

Bize Bişey Olmaz, okurken de izlerken de metnin ve hayata geçirilmiş halinin gücüyle izleyen herkesi düşündürecek, kendini sorgulatacak ve umutlandırarak bir iş oldu. Kalbimizi çarpıtacak çok tutkulu ve sıcak bir aşk hikâyesi.

Günümüzde ilişkiler çok hızlı tüketiliyor ama bu dizi tam tersine kopamayan bir bağı anlatıyor. Sence izleyici bu hikâyede kendisinde ne bulacak?

İnanıyorum ki izleyen herkes adeta bir aynaya bakıyor gibi hissedecek. Bir nevi kendini terapi edecek. Her şeye rağmen aşk güzeldir, diyecek.

“BİZE Bİ’ŞEY OLMAZ, OKURKEN DE İZLERKEN DE METNİN VE HAYATA GEÇİRİLMİŞ HALİNİN GÜCÜYLE İZLEYEN HERKESİ DÜŞÜNDÜRECEK, KENDİNİ SORGULATACAK VE UMUTLANDIRACAK BİR İŞ OLDU. KALBİMİZİ ÇARPITACAK ÇOK TUTKULU VE SICAK BİR AŞK HİKÂYESİ.”

Türkiye’de aşk hikâyeleri çok üretiliyor ama çok azı gerçekten izleyicide kalıcı oluyor. Sence bu projeyi diğerlerinden ayıran en önemli fark ne?

Neslihan en başta içinde hiçbir süsün olmadığı, gerçek bir dünya kurmak istediğini söylemişti. Hikâyenin de gerçekliğinden güç alarak tabii. Çok doğru bir karardı bence. Çünkü bu işi izlerken sadece o an olanlarla ilgileniyorsunuz. Bu işte kalabalık bir dünya yok. Lal ile Aktan’ı ve onların derin duygularını takip ediyoruz. Farkı burada diyebilirim.

Türkiye’de dizi sektörü çok hızlı değişiyor; platformlar, izleme alışkanlıkları, hikâye anlatımı... Bir yapımcı olarak bu dönüşümü nasıl okuyorsun? Sence artık seyirci ne istiyor?

Açıkçası Türk izleyicisinin çok akıllı ve seçici olduğunu, güzel ve farklı olanı mutlaka ödüllendirdiğini düşünüyorum. Çok basit bir hikâyeyi çok farklı bir şekilde anlatabilmek de marifet artık. Her zaman söylüyorum; anlattığımız şey izleyicinin kalbini on ikiden vurmali.

Disney+ gibi global bir platformla çalışmak yapımcı olarak bakış açınızı nasıl etkiliyor? Hikâye anlatımında ya da prodüksiyon kararlarında farklı düşünmeye başladığınız noktalar oldu mu?

Tabii ki ana akım iş yapmaktan biraz daha konforlu bir alanınız oluyor. Ama ben hangi platformda olursa olsun, izleyiciyle bağ kuracağımız bir anlatım diline sadık olmamız gerektiğini düşünüyorum. Tabii ki hem teknik anlamda hem içerik olarak daha cesur olabiliyoruz. Disney+’ın global izleyicisiyle bizi buluşturacak olması bize bir sorumluluk yüklüyor ve bunun bilinciyle elimizden gelenin en iyisini yapmaya büyük gayret gösteriyoruz. Özellikle dizinin dünyasını kurarken evrensel bir anlatım dili seçme konusunda da net kararlar aldık.

“AŞK BİZİ KURTARMIYOR, BİZE KENDİMİZİ GÖSTERİYOR” PINAR BULUT İLE ‘BİZE Bİ’ŞEY OLMAZ’ ÜZERİNE

Bazı aşk hikâyeleri vardır, izlerken “Ne güzel seviyorlar,” dersiniz. Bazıları vardır, izlerken biraz huzursuz olursunuz... Çünkü tanıdık.

Pinar Bulut ile yaptığımız bu sohbette aşk, alıştığımız yerden değil; zaaflarımızdan, eksiklerimizden ve kendimizi tanımaya en çok yaklaştığımız yerden anlatılıyor.

Bize Bi’şey Olmaz da tam olarak bunu söylüyor: İnsan bazen birine değil, kendi içinde halledemediği yere âşık oluyor. Ve belki de bu yüzden bazı ilişkiler kolayca tarif edilemiyor. Çünkü mesele aşk değil sadece... kendini tanıma cesareti.

Bu dizideki Lal ve Aktan ilişkisi gerçekten çok yoğun bir aşk hikâyesi. Sen bu ilişkiyi yazarken aklında daha çok “büyük bir aşk” mı vardı yoksa “zor bir ilişki” mi?

Bizi aslında kim olduğumuzla yüzleştiren bir ilişki yazmak istedim başından beri. Böylesine âşık olmadan kendi hakkımızda öğrenemeyeceğimiz şeyler varmış, onu anladım. Bazı aşkların görevinin sadece bu olduğuna inanıyorum samimiyetle. Bizi kendimize geri getirmek. Gerçek kumaşımızla göz göze gelmemizi sağlamak. Her ne oluyorsa ondan sonra oluyor asıl. :)

Günümüzde böyle ilişkilere çok hızlı “toksik” etiketi yapıştırılıyor. Ama ben bu hikâyeyi izlerken o kelimeyi kullanamıyorum... Belki de benzer bir şeyi yaşamış olduğum için. Sen yazarken bu ilişkiyi nasıl tanımlıyorsun?

Aslında oldukça yapıcı buluyorum ben bu ilişkiyi. Mutlu sonla bittiğini bile söyleyebilirim hatta. :) Yeryüzünde yürüdüğümüz kaçınıcı yılımızda olursak olalım, en önemli ilişki kendimizle kurduğumuz çünkü. Bizi kendimize yaklaştıran; özbenliğimizi sağlamlaştıran bir ilişki ne kadar zorlu geçerse geçsin ben ona toksik diyemem. Bu tür etiketlere inandığımı da söyleyemem. Anlamlandıramadığımız şeylere isim verince rahatlıyoruz genelde ama herkes narsisist olmadığı gibi, her mutsuz aşk da toksik değil.

Diziyi izlerken insan bazen, “Ben de tam böyle bir şey yaşadım,” hissine kapılıyor. Sence insan gerçekten zaafına mı âşık olur?

Biricik olduğumuz fikrinden fazla büyüleniyoruz bence. Aşk- lar aynı oysa. Hikâyeler aynı. Onlardan devşirdiğimiz anlam değişiyor sadece. Hepimiz “tam da öyle bir şeyler” yaşıyoruz hayatımızın bir döneminde. Ondan sonra n’oluyo asıl? O acıyı nasıl işliyoruz? Orada milyonlarca ihtimal var işte. Ve evet, insan ancak halledemediği zaafına böyle kontrolsüzce âşık oluyor bana sorarsanız. Varoluşumuzu olduğu haliyle görebilmek için biraz mesafeye ihtiyacımız var diye düşünüyorum. Kendimizi unutmamız, kontrolü tamamen elden bırakmamız gerekiyor ki benliğimize uzaktan bakabilelim. Ancak o zaman rasyonel sonuçlar çıkarabiliyoruz yaşadıklarımızdan bence. Oraya gelene kadar kan ve gözyaşı. :)

Senaryoda bazı anlar var ki izleyicinin kalbine doğrudan dokunuyor. Yazarken izleyiciyi nerede şaşırtacağını ya da nerede kalbine dokunacağını biliyor muydun?

Ben yazarken izleyiciyi unuttururum kendime. Bana dokunacak, beni şaşırtacak şeyler yazmaya çalışırım. Bunun için de dürüst olmam, kalbimi sonuna kadar açmam, yara bere içinde kalsam da hikâyeme sadık kalmam gerekir. E, onları yapabildiğimde de seyirciye geçiyor zaten. Kafelerde yazıyorum mesela. Etrafımdaki herkesi unutup kendi kendime konuşmaya, gülüp ağlamaya başlarsam, işte o zaman birilerinin kalbine dokunabileceğime ikna oluyorum. Bunu baştan planlayarak değil yani, kendime yaşatmamın bir sonucu olarak.

Bir sahne vardı, adeta "Benim içimden bu acıyı alın," duygusunu repliğe döken bir an... Ve eminim pek çok insan hayatında o duyguyu yaşamıştır. Bu duygular daha çok kişisel deneyimlerinden mi geliyor yoksa güçlü gözlemlerden mi?

Önce gördüm böyle bir an yaşayan birini. Onunla ağladım, onunla yalvardım, acısını paylaştım. Ve anladım onu sandım. Sonra bir gün kendim yaşadım. Hiçbir şey anlamamışım... Bu hikâyedeki en otobiyografik şeydir belki o bahsettiğin an. Bu acıdan bir daha hiç kurtulamayacağına kani olduğu bir an geliyor insanın. Acıdan değil, onun korkusundan bahsediyorum, o "geçmeyecek" korkusundan. O kurtulma arzusundan. Ben ne zaman acımdan kaçmayı bırakıp ona kıymet verebildim, işte o zaman anlayabildim aslında ne olup bittiğini. Yaşananların sebebini, mahiyetini. Ancak o zaman dönüp kendi hikâyeme bakabildim ve her şey yerli yerine oturdu. Yaşarken berbattı ama iyi ki yaşamışım diyorum bugün. Bana bi'sey olmadı günün sonunda. Ama kalemime oldu. Yaşamayı nasıl yazacaktım? :)

Bazen dizilerini izlerken şöyle bir his geliyor: İnsan gerçekten Pınar Bulut'a aşk hayatını anlatıp, "Bana bir akıl ver," demek istiyor. Sana böyle şeyler oluyor mu, insanlar gelip ilişkilerini anlatıyor mu?

Hiç öyle bir iddiam yok ama oluyor biliyor musun... :) Aşk ya da ilişkiler hakkında herkesten çok bildiğim için değil elbette. Şundan olabilir: İşimin bir parçası olarak gördüğüm için çok düşünüyorum bu meseleler üstüne, çok okuyorum, çok mesai harcıyorum. Daha kapsamlı fikir yürütüyor ya da daha süzülmiş cümleler kuruyor olabilirim bu yüzden. Anlatmak isteyen olursa buyursun, seve seve dinlerim.

Lal ve Aktan karakterlerini yazarken onların birbirine neden bu kadar bağlı kaldığını nasıl kurdun? Yani o kopamama hissi senin için nerede başlıyor?

İlk anda! Lal ve Aktan birbirlerini ilk gördüklerinde daha, ikisi de sözcüklerle açıklayamadıkları bir çekim hissetsinler istedim. Bazen öyle oluyor çünkü. İçimizde öyle bir yere temas ediyor ki, hayatımızın aşkı sanıyoruz karşımadakini. Aşk gibi görünüyor bu temas, biliyorum ama çoğu zaman bilinçaltının bir oyunu. Bir çekim değil, bir çağrı aslında. Aştan başka, aştan fazla bir mesele oluyor çünkü o çekimin altında. İyileştirmesek hayatımıza devam edemeyeceğimiz bir travma, karşılanmamış bir ihtiyaç belki çocuklukta, hiç görülmemiş bir tarafımız, belki bize ait bile olmayan yanlışı bir kabul...

Lal ve Aktan'a da öyle oldu işte. Sanki şefkatli bir baba onları hafifçe birbirine doğru itmiş gibi olsun istedim. Almış onları karşısına: "Bakın çocuklarım," demiş. "Sizin içinizde, çok eskilerden kalma, kabuk tutmuş yaralar var. Her ilişkinizde, her kararınızda zonklayıp duruyor onlar kalbinizin arkasında. Bilmiyorsunuz bile orada olduklarını. Ama hissediyorsunuz aslında. İşte size fırsat. Buyurun birbirinizi gönderiyorum size. Yaralarınızı deşin diye. Çok seveceksiniz, çok seveceksiniz, çok da perişan olacaksınız bu yolda. Ama korkmayın. İyileşebilmek için önce biraz kanamanız gerek sadece..."

“SİZ HİÇ AKMAMAK İÇİN KENDİNİ TUTABİLEN SU GÖRDÜNÜZ MÜ? KALP BU, SEVMEK İSTER. SEVİLMEK İSTER. BİR ŞEY OLMUYOR, KORKMAYALIM O KADAR. :) YENİ BİR TANIM MI, FORMÜL MÜ NE BULACAĞSAK BULALIM, AŞKTAN VAZGEÇMEYELİM DERİM BEN.”

Bir aşk hikâyesi yazarken dengeyi nasıl kuruyorsun? Çünkü bu dizide romantizm var ama çok gerçek bir acı da var.

Acısız romantizm oluyor mu emin değilim. Sevmek çok savunmasız bir şey. Gardımızı o kadar indirdiğimizde canımızın acıması da kaçınılmaz oluyor. Benim derdim o acıyla ilgiliydi bu hikâyede, ondan korkmamakla daha doğrusu. Bir gün gelip de acım geçtiğinde göğsümden taşan o cümleyle ilgiliydi. Bu hikâyeyi sırf onun için yazdım. O cümleyi söyleyebilmek için tüm aşk acısı çekenlere. Merak etmeyin arkadaşlar, bize bi'sey olmaz. :)

Senaryoyu yazarken “Bu sahneyi izleyici çok konuşacak,” dediğin bir an oldu mu?

Hiç olmaz bana öyle şeyler. Söylediğim gibi çok kişisel bir ilişki kuruyorum yazdıklarımla, seyirciyi unutuyorum yazarken. Unutamazsam da unutturuyorum bilinçli bir çabayla, başka türlü yazamam. Bazen izlerken anlıyorum ama iş çekildikten sonra. “Bu nasıl bir şey olmuş böyle!” dediğim anlar oluyor. Bu işte de seyirciyle buluşması için özellikle sabırsızlandığım sahnelerimiz var.

Lal ve Aktan'ın ilişkisine dışarıdan bakan biri olarak sen olsaydın... Onlara gerçekten “bize bir şey olmaz” der miydin?

Kollarından tutup sarsa sarsa derdim hem de. Demişliğim de var gerçek hayatta birilerine. Aramızda şaka oldu hatta. Zor günlerde, “Bize bi'sey olmaaaaaaz!” diyoruz bakışıp gülüşerek. “Neler yaşadık biz!” var o cümlelerin altında. “Neler gördük de ölmedik, buradayız bak,” var. Bir cesaret, bir kıvanç var. Çok önemsiyorum bu iki duyguyu. Her nefeste korkuyla yaşadığımız şu günlerde özellikle...

Dizide dikkatimi çeken bir şey var: Sadece başroller değil, yan karakterlerin de çok güçlü bir hikâyesi ve karakter derinliği var. Sen yazarken bütün karakterlere bu kadar güçlü bir anlatım ve geçmiş kurmayı özellikle önemsiyor musun?

Muhakkak. Bir hikâye kurarken kahramanlarıma gösterdiğim özeni tüm karakterlere göstermeye çok dikkat ediyorum. Bu hikâyede özellikle önemi vardı yan karakterlerin. Bu ilişkiye onlar ayna tuttular çünkü. Aktan ve Lal'in hikâyesini onlardan dinledik, dostlarının anlatımıyla izledik. Bilerek böyle anlattım bu hikâyeyi. İnsan, ilişkinin içindeyken ne yaşadığını pek idrak edemiyor çünkü. Yakınlarımız görüyor halbuki. Bazen dostlarımız, bazen ailemiz. Ama ne onlar söyleyebiliyor ne de biz dinleyebiliyoruz. Ancak yaşayarak öğreniliyor. İyi ki ve maalesef öyle.

Lal ve Aktan'ı yazarken kafanda Mert ve Miray var mıydı yoksa onlar karakterlere sonradan mı geldi? Bir senarist olarak yazdığın insanların bir anda gerçek oyuncularla ete kemiğe bürünmesini görmek nasıl bir his?

Yazarken gerçek birilerini hayal etmiyorum genelde, hikâyenin bundan etkilenmesini istemiyorum. Hayali tipler oluyor yazarken kafamda. Hikâye çıktıktan sonra oyuncuyla buluşuyor karakterlerim. Bu işte de öyle oldu. Mert ve Miray, hikâyeyi yazdıktan sonra buluştular karakterlerle. İyi ki onlar buluştu.

Müteşekkirim, başka bir Lal ve Aktan hayal edemezmişim. Bazı anları var, o bakışı tanıdığıma yemin edebilirim. Daha önce gördüm birinde ya da birilerine öyle baktım daha önce. Zaman ne kadar şakacı diye düşünüyorum o sahnelerde. Nasıl da değiştiriyor her şeyin önemini...

Sen yıllardır çok güçlü hikâyeler yazıyorsun. Geriye dönüp baktığında, “Yazarlık yolculuğumda beni gerçekten dönüştüren iş buydu,” dediğin bir proje var mı?

Çok teşekkür ederim. Bir şiarım var burada, sadece beni dönüştürme kapasitesi olan hikâyeleri yazmaya çalışıyorum. İçimdeki akışın debisini artıracak hikâyeler seçiyorum. Dönüp baktığımda yazdığım her şey beni biraz dönüştürmüştür o sebeple. Kimi iyi, kimi kötü yönde. Ama illa birinden bahsetmem gerekirse *Suskunlar*'dan bahsedebilirim. Tek başıma kurduğum ilk işti, ilklerin yeri malum ayrı. :)

Senaryolarında insan ilişkilerini ve özellikle aşkın karmaşık taraflarını çok iyi yakalıyorsun. Günümüzde aşkı yeniden tanımlamak gerekse nasıl tanımlardın?

Bir çağ dönümünde olduğumuzu düşünüyorum. Aşk da birçok inanç ve sistem gibi bildiğimiz anlamda hükmünü kaybetti artık. Her şey dönüşüyor, parçalarına ayrılıp başka başka yerlerinden tekrar birleşiyor sanki. Aşk için de yeni bir tanımlama yapmak lazım, bu doğru. Bunu yapmak bana düşmez sadece, o kadar da değil. :) Bir yazar olarak durmadan kendimi güncel tutmaya çalıştığım için, gözlemlerime dayanarak nelerin kapsam dışı kaldığına değinebilirim belki.

Bileklerimizi kessek aşk ızdırabı akacak gibi olduğu anlarda bile hissediyoruz ki, aşk vazgeçilmez değil artık. Aşk bizi değersiz, yalnız, sürekli tetikte hissettiren şeyin adı değil. O kadar kişisel geliştik ki, böyle hissettiren ilişkilerde olmaktansa yalnız olmayı tercih ediyoruz artık. Bir başkası olmadan da tamamlanmış hissetme çabası gayet tercih edilir bir özgürlük günümüzde. Bu opsiyonellik, ilişki ve evlilik istatistiklerine balyoz gibi iniyor, bu bir gerçek. Ama sürdürebilir mi hiç emin değilim. Siz hiç akmamak için kendini tutabilen su gördünüz mü? Kalp bu, sevmek ister. Sevilmek ister. Bir şey olmuyor, korkmayalım o kadar. :) Yeni bir tanım mı, formül mü ne bulacaksak bulalım, aşktan vazgeçmeyelim derim ben.

“AŞK DEĞİL, ÇARPIŞMA” NESLİHAN YEŞİLYURT ‘BİZE Bİ’ŞEY OLMUZ’IN DUYGUSUNU NASIL KURDU?

Yönetmen Neslihan Yeşilyurt ile yaptığımız bu sohbette ilk fark edilen şey şu oluyor: Bu dizi bir aşk hikâyesi ve bir duygu halinin her aşamasını kuruyor.

Bize Bi’şey Olmaz’da izlediğimiz dünya, gerçek ile hayal arasında değil; karakterlerin kendilerine anlattıklarıyla gerçekten yaşadıkları arasındaki boşlukta kuruluyor. Masal dediğimiz şey onların inandığı, kaos ise kaçamadıkları.

Yeşilyurt’un yönetmenliğinde bu hikâyede romantik bir çerçevenin yanı sıra romantik görünen anların içine yerleşmiş bir huzursuzluk var. Müzikse sahnenin altını doldurmuyor; çoğu zaman sahnenin kendisine dönüşüyor.

Bu yüzden izlerken sadece ne olduğunu değil, ne hissettiğimizi takip ediyoruz. Ve belki de en çarpıcı olan şu: Kendini ve aşka bakışını sorguluyorsun.

Bu diziyi izlerken gerçekten masal ile kaos arasında gidip gelen bir sarkaç hissi var. Sen yönetmen olarak bu duyguyu kurarken nereden başladın?

Ben bu hikâyeye “gerçek”ten değil, duygudan başladım. Çünkü bu dünyada olan şeyler rasyonel değil, duyguların kontrolsüz hali.

Masal tarafı, karakterlerin kendilerine anlattığı hikâyeler. Kaos ise gerçekte yaşadıkları.

Benim için kritik olan şu oldu: Aynı sahnede hem romantik bir rüya hissi hem de içten içe çöken bir dünya yaratmak. O yüzden hiçbir sahneyi tek bir tona teslim etmedim. Işık, kamera ve oyunculuk hep hafifçe birbirine karşı çalışıyor. Seyirci bir an “çok güzel” hissederken bir sonraki an içten içe rahatsız oluyor. Zaten hayat böyle.

“BENİM İÇİN KRİTİK OLAN ŞU OLDU: AYNI SAHNEDE HEM ROMANTİK BİR RÜYA HİSSİ HEM DE İÇTEN İÇE ÇÖKEN BİR DÜNYA YARATMAK. O YÜZDEN HİÇBİR SAHNEYİ TEK BİR TONA TESLİM ETMEDİM. IŞIK, KAMERA VE OYUNCULUK HEP HAFİFÇE BİRBİRİNE KARŞI ÇALIŞIYOR. SEYİRCİ BİR AN ‘ÇOK GÜZEL’ HİSSEDERKEN BİR SONRAKİ AN İÇTEN İÇE RAHATSIZ OLUYOR. ZATEN HAYAT BÖYLE.”

Lal ve Aktan'ın hikâyesi çok yoğun bir aşk anlatıyor ama sen bunu sadece romantizm olarak değil, neredeyse bir duygu girdabı gibi anlatıyorsun. Görsel dünyayı kurarken bu duyguyu nasıl tasarladın?

Beni ilgilendiren şey, iki insanın birbirine iyi gelmesi değil, birbirine ne yaptığı. Daha çok iki yalnızlığın çarpışması bu. Ve o çarpışmadan çıkan şey her zaman güzel olmuyor.

O yüzden romantizmi büyütme yerine, o temasın yarattığı kırılmaları takip ettim. Çünkü bana göre hikâye tam olarak orada başlıyor.

O yüzden görsel dünyayı kurarken şunu düşündüm: Bu insanlar birbirlerine yaklaştıkça netleşmek yerine neden daha çok dağılıyor?

Bunu anlatmak için kamera bazen fazla yakın giriyor, nefes alanı bırakmıyor. Bazen de tam duygunun ortasında uzaklaşıyor. Hareketli planlarla kontrolsüzlük hissi yaratılıyor. Işıklar duyguyu güzelleştirmek yerine yer yer kirletiyor. Yani romantik bir çerçeve kurup içine kaos yerleştirmek yerine, kaotik bir dünyanın içinde anlık romantik kırılmalar yaratmayı tercih ettim.

Senaryoyu Pınar Bulut yazdı. Senaryoyu ilk okuduğunda kafanda nasıl bir dünya oluştu?

Bu karakterlerin söylediği şeylerle hissettikleri şeyler arasında büyük bir boşluk vardı. İçeride çok yoğun bir şey yaşanıyor ama dışarıdan bakınca her şey "normal" görünüyor.

Bu yüzden anlatım dilini de buna göre kurdum. Dış dünya sade, hatta bazen neredeyse sıradan. Ama kamera içeri girdikçe, karakterin duygusu sahneyi ele geçiriyor.

Dizide detay planlar çok güçlü. Bazen bir bakış, bazen bir el hareketi sahnenin duygusunu tamamen değiştiriyor. Bu detay çekimlerinin anlatım dilinde özel bir yeri var mı?

Benim için asıl hikâye çoğu zaman diyalogda değil, detayda. Çünkü insanlar gerçeği söylemez, beden söyler.

O yüzden bir elin titremesi, bir bakışın kaçması, birinin bir şeye gereğinden uzun bakması... Bunlar benim için sahnenin asıl kırılma anları. Hatta bazen o detay planlar, sahnenin "gerçek anlamını" ele veriyor. Diyalog başka bir şey anlatırken detay bize gerçeği söylüyor. Ben sahneyi diyalog üzerinden kurmam. Diyalog çoğu zaman karakterin kendini koruma biçimi.

Aslolan, kontrol edemedikleri.

O yüzden kamera hep o kaçırılan yerlere gider.

Birinin sustuğu an, gözünü kaçırdığı an, elini nereye koyacağını bilemediği anlar...

Müzik kullanımının gerçekten çok çarpıcı. Dizideki bazı sahneleri izlerken sanki yüksek prodüksiyonlu bir müzik videosu izliyormuşuz gibi hissediyoruz. Sen müziği hikâye anlatımının neresine koyuyorsun?

Ben müziği destek olarak kullanmıyorum. Müzik bazen sahnenin kendisi oluyor. Bazı anlarda karakterlerin söyleyemediği şeyi müzik söylüyor. Hatta bazen müzik sahneyi ileri taşıyor, oyuncunun önüne geçiyor. O "müzik videosu" hissi bilinçli bir tercih. Çünkü o anlarda artık klasik anlatıdan çıkıyoruz.

Zaman esniyor, gerçeklik biraz kırılıyor ve biz karakterin iç dünyasına giriyoruz.

Yani müzik, duyguyu büyütme için değil duygunun içine girmek için kullanıldı.

AŞK MI KAOS MU?

"BİZE Bİ'ŞEY OLMUZ" TAM O ARADA BİR YERDE

+ YAZI //_ _YASEMİN ŞEFİK +

Bize *Bi'şey Olmaz* üzerine bir izleme yazısı

AŞK MI YOĞUNLUK MU?

Bazı diziler vardır, izlerken hikâyeyi takip edersiniz. Bazıları vardır, izlerken kendi hayatınızı... *Bize Bi'şey Olmaz* biraz o ikinci kategoriye giriyor. Çünkü Lal ve Aktan'ın hikâyesini izlerken bir noktada insanın aklına şu geliyor: "Dur bir dakika! Ben bunu yaşamıştım."

Başrollerde Mert Ramazan Demir ve Miray Daner'in bulunduğu bu sekiz bölümlük hikâye, klasik bir aşk anlatısı gibi başlamıyor. Daha doğrusu başlıyor ama kısa süre sonra o tanıdık romantik kalıpların dışına çıkıyor. Çünkü burada anlatılan ilişki, bugünün ilişkisi. Biraz kaotik, biraz tutkulu, biraz da "Bunu niye yapıyoruz?" diye sormadan devam ettiğimiz türden.

"TOKSİK" DEMEK KOLAY, YAŞAMAK ZOR

Günümüzde söylenmesi çok kolay bir kelime var: Toksik. Bir ilişki zor mu? Toksik. Çok kavga mı var? Toksik. Birbirinden kopamıyorlar mı? O kesin toksik. Ama diziyi izlerken insan bir noktada durup düşünüyor: Belki de bazı ilişkiler sadece... yoğundur.

Lal ve Aktan'ın hikâyesi tam olarak o yoğunlukta geziniyor. Birbirlerinden kopmayı defalarca deniyorlar ama o görünmez bağ bir türlü çözülüyor. Aşk bazen bir masal gibi güzel, bazen de küçük bir kıyamet gibi yorucu. Dizinin en güçlü tarafı da bu gri alanı dürüstçe gösterebilmesi.

BU HİKÂYEDE AŞK İKİ KİŞİLİK DEĞİL

Senaryoyu kaleme alan Pınar Bulut zaten insan ilişkilerinin o kırılma yerlerini yazmayı çok iyi biliyor. Karakterlerin repliklerinde bazen öyle bir cümle geliyor ki, insanın içinden, "Ya bunu biri benim yerime söylemiş," hissi geçiyor.

Ama hikâyenin güzel tarafı şu: Bu sadece iki kişinin aşkı değil. Aynı zamanda o aşkın etrafında dönen arkadaş grubunun hikâyesi. Onların yorumları, destekleri, bazen de o meşhur, "Ben sana demiştim!" bakışları...

Çünkü gerçek hayatta da durum böyle değil mi?

Aşk iki kişi arasında yaşanır ama yorumlar genelde en az beş kişiden gelir.

ARKADAŞLAR: İLİŞKİLERİN HAKEM KURULU

Dizideki arkadaşlıklar bu yüzden çok gerçek. Lal'in çevresindeki karakterler sadece hikâyeye hizmet eden figürler değil; kendi tavırları, kendi hayatları olan insanlar. Biri filtresiz konuşuyor, biri daha analitik bakıyor, biri sadece eğlenmek istiyor.

Tam da gerçek hayattaki arkadaş grupları gibi.

Birisi size, "Bence o çocuk iyi değil," der.

Birisi, "Ama çok yakışıyorsunuz," diye destekler.

Birisi ise sadece popcorn alıp gelişmeleri izler.

MASAL İLE KAOS ARASINDA BİR YÖNETMEN DİLİ

Görsel dünya tarafında ise yönetmen Neslihan Yeşilyurt diziyi masal ile kaos arasında gidip gelen bir sarkaç gibi kurmuş. Bir sahnede romantik bir anın içindeyken bir sonraki sahnede o duygunun paramparça olduğunu görebiliyorsunuz.

Özellikle detay planlar -bir bakış, bir el hareketi, bir sessizlik- hikâyenin duygusunu büyütüyor. Bazen bir karakterin hiçbir şey söylememesi, uzun bir diyalogdan daha fazla şey anlatabiliyor.

BİR ŞARKI GİRER, SAHNE HAFIZAYA YAZILIR

Ve müzik kullanımı... Gerçekten ayrı bir parantez. Dizide bazı sekanslar var ki izlerken insan, "Şu sahne Instagram'da kesin dönecek," diye düşünüyor. Çünkü kamera, müzik ve duygu birleştğinde ortaya neredeyse yüksek prodüksiyonlu bir klip estetiği çıkıyor.

Bu da dizinin görsel anlatımını oldukça çağdaş bir yere taşıyor. Sosyal medya çağında hikâye anlatmanın yeni dilini bilen bir iş izliyorsunuz.

HEPİMİZİN BİRAZ LAL, BİRAZ AKTAN OLDUĞU ANLAR

Ama belki de dizinin en güçlü tarafı şu: Tanıdıklık hissi. Lal ve Aktan'ın hikâyesi bir noktada hepimize bir şey hatırlatıyor.

Belki bir ilişkiyi.
Belki bir arkadaş sohbetini.
Belki de o meşhur geceyi...

Hani insanın arkadaşına, "Ben bu sefer gerçekten bittim!" deyip üç gün sonra tekrar aynı kişiye döndüğü geceyi.

O TEHLİKELİ CÜMLE: "BİZE BİR ŞEY OLMAZ"

Ve evet... Dizinin adı biraz iddialı olabilir.

Ama belki de dizinin en zekice tarafı tam da burada. Çünkü "bize bir şey olmaz" cümlesi aslında aşkın en romantik ve en tehlikeli cümlelerinden biri. İnsan o cümleyi genelde ilişkinin en güçlü anında kurar. Her şey mümkün gibi görünür. Kimse ayrılmayacakmış gibi, kimsenin kalbi kırılmayacakmış gibi...

Sonra hayat olur. Ego girer, yanlış zamanlar olur, yanlış sözler edilir, bazen de sadece insanlar değişir. Ama yine de bazı aşklar vardır ki, mantığın değil duygunun alanında yaşar.

Tam bitti dersiniz.
Bir mesaj gelir.
Bir bakış olur.
Bir şarkı çalar.

Ve hikâye yeniden başlar.

Belki de bu yüzden *Bize Bişey Olmaz*'ı izlerken sadece bir dizi izlemiyoruz. Bir ilişkiyi izliyoruz. Bir arkadaş grubunu izliyoruz. Bazen kendimizi izliyoruz.

Ve içimizden bir yer hâlâ şu cümleyi kurmaya devam ediyor:

"Ya... Belki gerçekten bize bir şey olmaz."

EPI
-SO-
-DE

young sherlock
PRIME VIDEO
KÖŞEYAZISI

YOUNG SHERLOCK

VİKTORYAN GUY RITCHIE AKSİYONUNA DÖNÜŞ

YAZI // ORÇUN ONAT DEMİRÖZ

skoçyalı yazar Sir Arthur Conan Doyle'un yarattığı Sherlock Holmes, tüm zamanların en ünlü kurgusal dedektifi. Toplamda 4 romana ve 56 hikâyeye sahip olan Sherlock Holmes'ün ünü de kuşaktan kuşağa aktarılan bir mit. Bu nedenle Sherlock Holmes evrenine ve 221B Baker Sokağı'na dönmenin her zaman çekici, her zaman gizemli bir tarafı var.

1887'de yayımlanan *A Study in Scarlet* (Kızıl Soruşturma) ile başlayan bu alengirli macera, 1891'deki *A Scandal in Bohemia*'nin (Bohemya'da Skandal) yayımlanmasıyla edebiyat tarihine geçti, vazgeçilemez bir hal aldı. O zamandan bu yana bu özel dedektif, karakteristik özellikleri, davranış kalıpları ve soruşturma sürecindeki örüntüleri ile Birleşik Krallık'tan tüm dünyaya ihraç edilen bir popüler kültür nesnesine dönüştü.

Bununla birlikte polisiye edebiyatın omurgası olan ve tutkulu hayranlarıyla tanınan Sherlock Holmes, sayısız uyarlamanın ve anlatının da parçası oldu. Doğrusu 19. yüzyıl Avrupa'sının paradigma değişimini yansıtan Sherlock Holmes, bilimselliği öne çıkaran rasyonalizmi ile dogmatik eski dünyaya meydan okur. Bu yüzden "Aydınlanma Çağı"nın ve "Sanayi Devrimi"nin akılcılığa dair benzersiz bir aynasıdır.

Aynı zamanda farklı romanlara ilham veren bu ikonik karakter, Andrew Lane'in Arthur Conan Doyle'un kaynak materyallerini kullanarak kaleme aldığı *Young Sherlock Holmes* serisinden yapılan uyarlamayla bir kez daha karşımızda ve Prime Video kataloğunda.

Seri, Sherlock Holmes ile Sherlock Holmes'ün nemesis'i James Moriarty'nin gençliğine dair ayrı bir anlatı kuruyor. Bu doğrultuda esas önemli olan nokta ise James Moriarty'nin gençlik dönemine uzanılması. 1893'te yayımlanan *The Final Problem*'da (Son Vaka) ortaya çıkan James Moriarty tüm zamanların en büyük entrikacısı olarak tanımlanır. Ancak ilk defa gençlik dönemine, kötülüğünün kökenine ve Sherlock Holmes'ü nasıl takıntı haline getirdiğine dair bir hikâyenin içinde yer alıyor.

Tabii sözkonusu Sherlock Holmes olunca yaşlısından gencine, dünya çapında sonu gelmeyen bir merak mevcut. Hal böyle olunca İngiliz yönetmen Guy Ritchie'nin yönetici yapımcısı olduğu ve ilk 2 bölümünü yönettiği *Young Sherlock*'un izlenme oranları da rekor kırdı. Seri yayınlanır yayınlanmaz Prime Video'nun vitrin yüzü olan *The Boys*, *Reacher* veya *Fallout* gibi dev yapımları geride bıraktı, listeleri altüst etti.

Hatta *Young Sherlock* bununla da kalmadı, Amazon'un tüm orijinal yapımlarından daha hızlı bir şekilde küresel olarak bir numaraya yükseldi, yeni bir hit oldu. Elbette bu liste başarısının ardında Sherlock Holmes markası kadar Guy Ritchie etkisi de var. Guy Ritchie'nin *The Gentlemen* ve geçen yıl yayınlanan *MobLand* serileri de benzer başarılar yakalamıştı. Peki, Guy Ritchie sinemasının bu kadar çekici olmasının sebepleri neler?

PUNK ENERJİSİ, DİNAMİK KURGU VE EKLEKTİK STİL

Guy Ritchie sinemasının özünde Hong Konglu usta yönetmen John Woo'yu takip eden bir damar vardır. John Woo'nun kaotik aksiyon planları ve stilize görselliğinin etkisi barizdir. Bununla birlikte Guy Ritchie'nin eklektik tarzı ve sıkı diyalogları Quentin Tarantino'yu da akıllara getirir. Bilhassa anlatılarını postmodernist şekilde parçalaması ve olay örgülerindeki döngüsellik Quentin Tarantino sinemasıyla ortaktır.

Ancak Guy Ritchie bu isimlerden ödünç aldıklarını İngiliz hicivleriyle dolu karakteristik bir tarz içinde yoğurdu ve kendine ait bir sinema dili geliştirdi. Bu kendine has dili de eski "old school" kötülük istencine sahip bir suç ağının içinde bulunan, sistemi biçimlendiren ve çoğunlukla Londra gettolarından gelen karakterlerin büyük hikâyeleri belirledi. Alt tabakadan gelen bu renkli, çokkültürlü, fırlama karakterler sınıf atlamak için kaderlerini değiştirmeye ve gangster olmaya hazırды.

Bu sebeple Guy Ritchie sinemasındaki asıl çatışma, iktidarı elinde bulunduran elitler ve aristokratlar ile onların yerini almaya çalışan alt sınıflar, çingeneler, çeteler arasında yaşanır. Bu sınıfsal hareket de zor kullanarak, acımasızlık göstererek ve öldürerek gerçekleşir.

Bu açıdan Guy Ritchie, şiddet kullanımını bir hak iddiasına dönüştürür ve silahlar, keskin aletler, öldürücü objeler de erki sembolize eder. Öte yandan altkültüre ait argo ifadeler, tuhaf aksanlar, ağız dalaşı ve toksik maskülen dil de anlatılardaki tanımlayıcı motifler arasındadır. Açıkçası Guy Ritchie sinemasına baktığınızda Birleşik Krallık'taki sınıfsal yapıyı ilgi çekici bir yerden yakalayabilirsiniz.

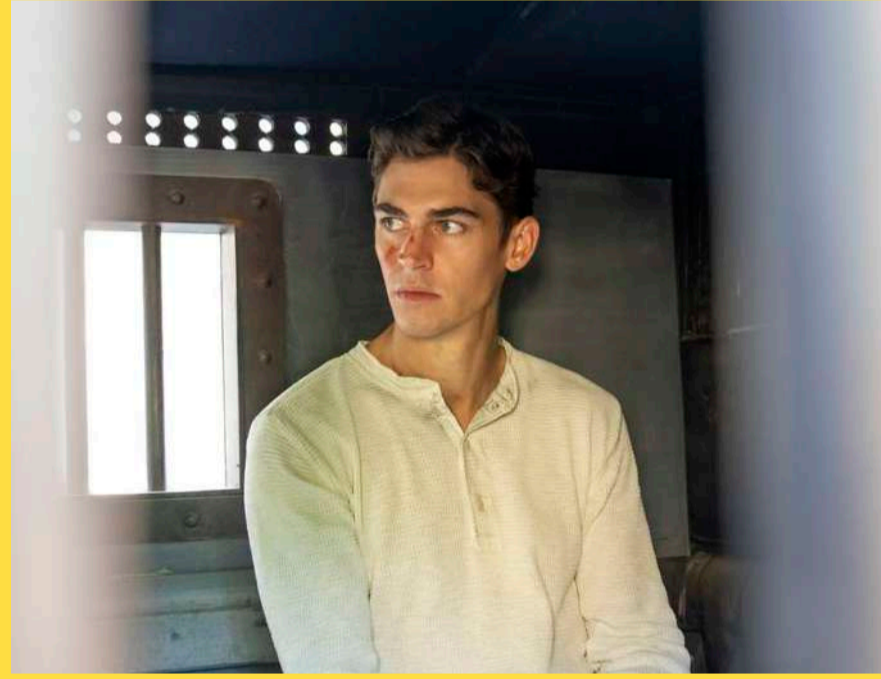
Tabii kıvrımlı senaryolar, hızlı kesmeler, dinamik kurgular ve punk enerjisi de sinemasının temelleri arasındadır. Zaten rock ya da punk ağırlıklı müzik kullanımı da yapımlarındaki delidoluğu tamamlar. Yıldız oyuncular Robert Downey Jr. ve Jude Law'ın başrollerde yer aldığı Sherlock Holmes filmlerinde de benzer bir yapı vardı. Sherlock Holmes evreni ve Viktorya dönem estetiği içerisine bu kendine özgülüğü enjekte etmişti. *Young Sherlock* serisinde de benzer bir yönelim sergiliyor.

SHERLOCK HOLMES İLE JAMES MORIARTY'NİN GENÇLİĞİ VE BİR KÖKEN HİKÂYESİ

Guy Ritchie'nin Sherlock Holmes karakterini ve evrenini çok sevdiği aşikâr. Yıllardır beklenen *Sherlock 3* filminden çekilmiş ve yerini Dexter Fletcher'a bırakmış olsa da bu gizemli dünyaya ilgisini hiç kaybetmedi. Andrew Lane'in genç yetişkin serisine dayanan bu projeye dahil olmasının sebebi de o ilgi. Andrew Lane'in romanları Sherlock Holmes'ün 221B Baker Sokağı'na taşınmadan önceki hayatını konu ediniyor, Sherlock Holmes'e dair bir köken hikâyesi sunuyor.

Açıkçası Guy Ritchie'yi bu seriye çeken motivasyon da bir köken hikâyesi anlatma isteği. Neticede Sherlock Holmes öyle bir evrene sahip ki ondan bıkmak mümkün değil. Ayrıca orijin hikâyelerin ve spin-off'ların revaçta olduğu bir dönemde Sherlock Holmes'ün kendini bulma sürecini, ilk maceralarını TV'ye uyarlamak ticari olarak da çok doğru bir karar. Bir yandan da elinizde farklı varyasyonlarla tekrar tekrar inşa edebileceğiniz bir makro evren var.

İşte, Matthew Parkhill'in yaratıcılığını üstlendiği *Young Sherlock* serisi bu makro evreni çeşitlendirmeye ve Z kuşağına uygun hale getirmeye çalışıyor. TV'nin en popüler seri katillerinden olan Dexter Morgan da *Dexter: Original Sin* serisiyle benzer bir yola girmişti. Clyde Phillips'in yarattığı ve Patrick Gibson'ın başrolünde yer aldığı seri, Dexter evrenine yeni bir soluk getirmişti. Dexter'in karanlık yolunu açan, travmalarının kökenine inen ve karakter arkını tamamlayan *Original Sin*, 90'lar dokusuyla da fark yaratmıştı.

Young Sherlock da Viktorya dönemini anakronik unsurlar kullanarak altüst ediyor ve postmodernist bir anlatı inşa etmeye çalışıyor. Açıkçası Netflix'in geçen yıl yayınlanan *House of Guinness* serisinde de benzer bir yapı görmüştük. *Peaky Blinders* ile gönüllere taht kuran Steven Knight'ın yarattığı *House of Guinness*, 19. yüzyıl Dublin'ine uzanmıştı. Guinness bira imparatorluğunu kuran Benjamin Guinness'in ölümünün ardından çocukları arasındaki erk mücadelesini anlatan seri, Fenian saldırıları ile İrlanda'nın bağımsızlığına giden süreci de arka plan olarak kullanıyordu.

Buradan *Young Sherlock*'a dönersem, seri Sherlock Holmes ile Sherlock Holmes'ün nemesis'i James Moriarty'nin gençliğine dair ayrı bir anlatı kuruyor. Bu doğrultuda esas önemli olan nokta ise James Moriarty'nin gençlik dönemine uzanılması. 1893'te yayımlanan *The Final Problem*'da (Son Vaka) ortaya çıkan James Moriarty tüm zamanların en büyük entrikacısı olarak tanımlanır. Ancak ilk defa gençlik dönemine, kötülüğünün kökenine ve Sherlock Holmes'ü nasıl takıntı haline getirdiğine dair bir hikâyenin içinde yer alıyor. "Suçun Napolyon"u olan James Moriarty; uzun boylu, zayıf, solgun ve kamburlaşmış biri olarak zihinlere kazınmıştır.

Hatırlatmakta yarar var, Mark Gatiss ve Steven Moffat'ın yaratıcısı olduğu *Sherlock* serisinde yıldız oyuncu Andrew Scott, James Moriarty'ye karizmatik bir imaj kazandırmıştı. Bu seride ise Sherlock Holmes'ün zekâsına eşdeğer bir zekâyâ sahip olan James Moriarty'nin suç ağının merkezindeki örümceğe dönüşmeden önceki haline tanıklık ediyoruz. Bu açıdan da serinin asıl yıldızı Sherlock Holmes değil, James Moriarty. Zaten genç Sherlock Holmes de biraz sarsak olarak portreleştiriliyor.

Bununla birlikte *Young Sherlock* serisinin en büyük sorunu, tembel yazarlığında ve olay örgüsünün salt aksiyona hizmet etmesindedir. Maalesef seri bir Sherlock Holmes hikâyesine yakışan bir zekâ, çapraşıklık ve gizem sunmuyor. Elbette diyalog yazımı da bu durumdan nasibini alıyor ve çoğu diyalog aceleye getirilmiş gibi bir hissiyata yol açıyor.

Öte yandan serinin temposu oldukça yüksek ama bunun da sebebi genç yetişkinleri ve yeni kuşağı yakalama isteği. O yüzden seri, gösterişli aksiyon sahnelerine sahip ama nefes alamadan ilerliyor ve bir olaydan diğerine hızla geçiliyor, bu da hikâye anlatımına zarar veriyor. Doğrusu *Young Sherlock*'u izlerken fazlasıyla "Indiana Jones" tadı aldığımı belirtmeliyim.

Sonuç olarak *Young Sherlock*, Sherlock Holmes markasının popülerliğinden faydalanan ve Guy Ritchie'nin aksiyon formüllerini uygulayan bir seri olarak dikkat çekiyor. Fakat eski okul Sherlock Holmes ve polisiye edebiyat tutkunlarını tatmin edebileceğini söylemek pek mümkün değil.

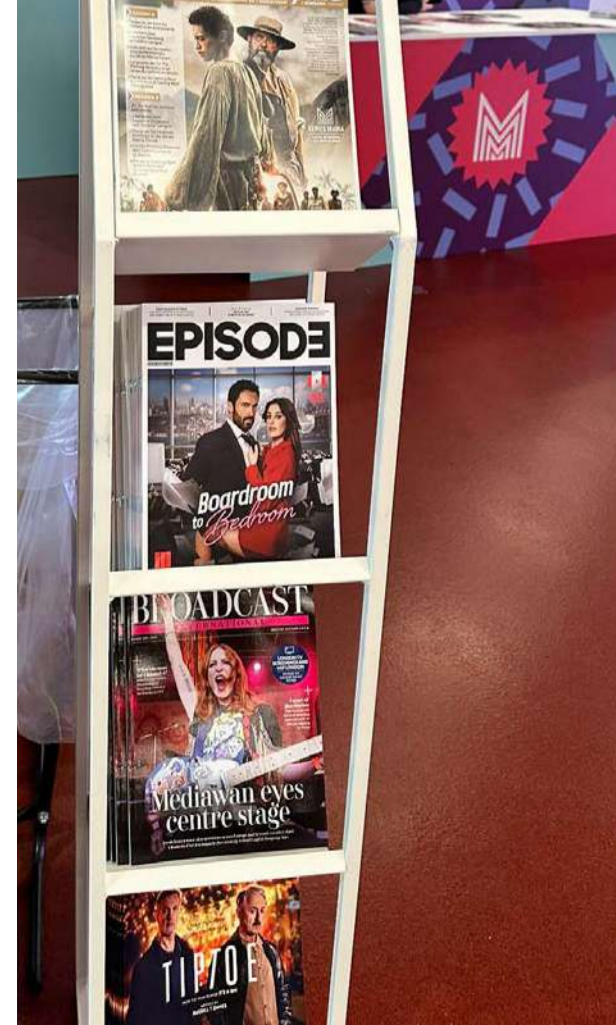
SERIES MANIA'DA ÜÇ GÜN: DİZİLERİN GELECEĞİ, ORTAK YAPIMLAR VE YÜKSELEN MİKRO DRAMALAR

+ YAZI // _OBEN BUDAK +

Avrupa'nın en önemli dizi buluşmalarından olan Series Mania Forum, bu yıl da Fransa'nın Lille kentinde düzenlendi ve üç gün boyunca televizyon ve dijital platform dünyasının önemli isimlerini bir araya getirdi. 75 ülkeden 5 binden fazla medya profesyoneli, senaristleri, yapımcıları, satın almacılar ve platform yöneticilerini buluşturan forum, bu yıl odağına ilk kez tek bir ülkeyi aldı: Küresel izleyiciye ulaşan dizilerin üretiminde önemli bir merkez haline gelen Güney Kore. CNC ve KOCCA'nın desteğiyle Kore'den sekiz önemli şirket Lille'de yerini aldı.

Forumun programı oldukça yoğun. Avrupa Görsel-İşitsel Gözlemevi'nin katkılarıyla gerçekleştirilen konferanslarda televizyon ve VOD pazarındaki yeni trendler tartışılırken, Avrupa dizileri için geliştirilen yeni ortak yapım sözleşmeleri de gündeme geldi. Mikro dramalar, sansür ve otosansür riski gibi başlıkların ele alındığı paneller; HBO Max, Disney+, SkyShowtime, BBC ve Fremantle yöneticilerinin konuşmaları; France Télévisions, Arte, TF1 ve NHK'nın sunumları; Hugo Blick, Russell T. Davies ve Nicola Schindler'in ustalık sınıfları forumun öne çıkan etkinlikleri arasındaydı.

Panellerde dikkat çeken konulardan biri, Avrupa'da televizyon üretim modelinin geleceğiydi. Çarşamba günü yayımlanan Avrupa Senaristler Federasyonu'nun raporu da bu tartışmaları güçlendirdi. Raporda, Avrupa'daki yerleşik üretim modelinin birçok sağcı hükümetin ve Donald Trump'ın politik etkileri altında olduğu öne sürülüyor. Yaratıcılar kamu fonlarına erişimin giderek zorlaştığını söylerken, bazı senaristlerin aşırı sağcı yönetimleri kızdırabilecek projelerden kaçındığı ve bunun da otosansür doğurduğu yönünde endişeler dile getirildi. Bu atmosfer içinde Avrupa Konseyi Genel Sekreteri Alain Berset, Avrupa'nın "kendi hikâyesini anlatmayı yeniden hatırlaması" gerektiğini vurguladı.

Forum boyunca konuşmacıların büyük kısmı aynı noktada buluştu: "Sipariş işi" (commission-based) dönemi artık sona geliyor. Platform ve kanalların tek başına dev bütçeli dizileri finanse etmesi giderek zorlaşıyor. Bu nedenle ortak yapımların ve uluslararası işbirliklerinin artması gerektiği sık sık dile getirildi. Birçok yönetici, "Bu bütçelere ulaşmanın tek yolu ortaklık kurmak," diyerek co-produksiyonların geleceğin ana modeli olacağını vurguladı. Bu noktada Series Mania, yaratıcı ortaklar bulmak için en ideal buluşma noktalarından biri olarak öne çıkıyor.

Panellerde dikkat çeken bir başka eğilimse komedinin yeniden yükselişe geçeceği yönündeki görüştü. Sektördeki birçok yönetici, izleyicinin ağır dramalardan sonra daha hafif ve eğlenceli hikâyelere yöneldiğini belirtti. Bu anlamda forumda Türkiye adına öne çıkan isimlerden biri de komedyen ve yaratıcı Giray Altınok oldu. Altınok'un HBO Max için hazırladığı *The Prince* ve Disney+'ta yayınlanacak *Gustav* projelerinin tanıtımları da Series Mania'da yapıldı.

Forumda platformların varlığı da oldukça dikkat çekiciydi. HBO Max ve Disney+ yöneticileri panellerde güçlü bir varlık gösterirken, sektörün en büyük oyuncularından Netflix'in forumda görünmemesi birçok katılımcı için şaşırtıcı bir detaydı.

Üretim tarafında öne çıkan başlıklardan biri ise son dönemin hızla büyüyen formatı mikro dramalar oldu. Bu yeni anlatı biçimi konuşulurken Türkiye'nin adının sık sık anılması dikkat çekiciydi. Özellikle İnter Medya'nın öncülük ettiği çalışmalar, Türkiye'nin bu formatın uluslararası yayılımında önemli rol oynayabileceğini gösteriyor.

Forumda Türkiye'den güçlü bir temsil vardı. Sinema Genel Müdürü Birol Güven liderliğindeki ekip, Türk yapımlarının uluslararası pazarda tanıtılması için geniş bir stantla Series Mania'da yer aldı. Türk yapımcılar ve yaratıcı ekiplerle bir araya gelen Güven, forum kapsamında düzenlenen bir akşam yemeğinde sektör temsilcileriyle buluştu ve Türkiye'nin gelecek yıl fuara daha geniş bir delegasyonla katılacağı mesajını verdi.

Series Mania'nın diğer televizyon fuarlarından ayrılan önemli bir yönü ise sadece iş konuşulan bir pazar olmaması. Birçok etkinlikte sürekli "business" konuşulurken, burada yaratıcılığı besleyen paneller, atölyeler ve sohbetler dikkat çekiyor. Senaristlikten yönetmenliğe, hatta dizi müziklerine kadar farklı yaratıcı alanlara odaklanan oturumlar sayesinde katılımcılar yeni fikirlerle beslenebiliyor. Bir başka deyişle Series Mania yalnızca projelerin satıldığı bir pazar değil; aynı zamanda gelecek trendlerinin hissedildiği yaratıcı bir laboratuvar gibi.

Elbette forumun sosyal tarafı da en az paneller kadar konuşuldu. Akşam düzenlenen partiler, katılımcıların buluştuğu en canlı anlardan biriydi. İlk gecenin partisinde festivallerden tanıdığımız Fransız DJ Yüksek'in seti birçok kişi için hoş bir sürpriz oldu ve geceye ayrı bir enerji kattı.

Üç gün boyunca Lille'de dizilerin geleceğini tartışan sektör profesyonelleri için Series Mania, hem yeni ortaklıkların kurulduğu hem de yaratıcı enerjinin tazelendiği bir buluşma noktası olarak bu yıl da hafızalarda yer etti.

KAMERA ÖNÜNDE ESTETİK:

OYUNCULARIN KARAKTERLERİNE SIZAN KİMLİKLERİ

YAZI//_CENGİZHAN ÖZCAN - sanatçı, mimar ve kreatif direktördür. Çalışmaları mekân, zaman ve duygu ilişkisi etrafında şekillenir.

Televizyon dizileri yalnızca hikâye anlatmaz; aynı zamanda dünya kurar. Bu dünyaların içinde karakterler yaşar, mekânlarla ilişki kurar, ışıkla ve atmosferle şekillenir. Bir mimarın gözünden bakıldığında ise diziler aslında küçük şehirler gibidir: Her karakter için özel olarak kurulmuş bir sahne, o karakterin ruhunu yansıtan bir mimari atmosfer vardır.

Bir karakterin kimliği çoğu zaman yalnızca senaryoyla belirlenmez. Onun yaşadığı ev, yürüdüğü sokak, oturduğu masa ya da baktığı pencere, karakterin iç dünyasını anlatan güçlü bir görsel dil oluşturur. İşte tam bu noktada mimari devreye girer. Dizilerde mekân çoğu zaman fark edilmeyen ama hikâyeyi taşıyan görünmez bir karakterdir.

Bazen daha da ilginç bir durum ortaya çıkar. Bir oyuncunun kişisel estetik dünyası fark edilmeden canlandırdığı karakterlere sızmaya başlar. Oyuncunun sanata ilgisi, modernliği, karizması ya da dramatik enerjisi yalnızca oyunculuğunda değil; karakterin bulunduğu mekânlarda ve dizinin görsel atmosferinde de hissedilir.

Türkiye'de geniş izleyici kitlesine ulaşan bazı oyuncuların rollerine mimari bir gözle baktığımızda bu estetik geçişkenliği görmek mümkün. Kamera önünde kurulan dünyalarda oyuncunun kimliği ile karakterin mekânı arasında görünmez bir bağ oluşur.

SANATIN İÇİNDEN GELEN BİR ESTETİK: HANDE ERÇEL

Hande Erçel yalnızca ekranın değil, aynı zamanda sanat dünyasının da içinde dolaşan bir isim. Resimle kurduğu ilişki ve üretim süreci onun estetik bakışını belirgin biçimde şekillendiriyor.

Bu durum, oynadığı karakterlerde de hissediliyor. Hande Erçel'in canlandığı kadın karakterler çoğu zaman yalnızca hikâyenin merkezinde değil, görsel estetiğin de merkezinde yer alıyor. Kamera çoğu zaman onu mimari bir kompozisyonun ortasına yerleştirir. Geniş pencereler, açık plan mekânlar, gün ışığının bolca kullanıldığı sahneler ve yumuşak tonlar karakterin duygusal dünyasını destekleyen bir atmosfer yaratır.

Bir ressam için ışık ve renk ne kadar önemliyse Hande Erçel'in karakterlerinde de mekân ve ışık benzer bir rol oynar. Bu yüzden onun sahneleri çoğu zaman bir tablo hissi verir. Karakter, bulunduğu mekânla bir kompozisyona dönüşür.

Bu estetik bütünlük, izleyicinin farkında olmadan karakterle daha güçlü bağ kurmasını sağlar. Çünkü iyi kurulmuş bir görsel dünya, hikâyenin duygusunu daha güçlü taşır.

MODERN ŞEHİRİN ENERJİSİ: DEMET ÖZDEMİR

Demet Özdemir kariyeri boyunca modern şehir enerjisini taşıyan karakterleri canlandırmasıyla dikkat çeken oyuncularından biri. Onun ekran enerjisi çoğu zaman dinamizm, hareket ve çağdaş yaşam ritmiyle ilişkilendirilir.

Ancak son dönemde izleyici onu çok farklı bir atmosferde izliyor. Özdemir, popüler dizi *Eşref Rüya*'da Çağatay Ulusoy ile birlikte çok daha sert ve asi bir dünyanın içinde yer alıyor.

Bu dizinin en dikkat çekici yönlerinden biri, karakterlerin yaşadığı mekânların İstanbul'un en karakterli semtlerinden olan Galata'da konumlanması. Galata, tarih boyunca farklı kültürlerin, sanatçıların ve hikâyelerin bulunduğu bir semt oldu. Dar sokakları, taş binaları, eski apartmanları ve bohem ruhu ile İstanbul'un en sinematik bölgelerinden biridir.

Dizinin atmosferi de tam olarak bu dokunun üzerine kuruluyor. Galata'nın hafif karanlık ama romantik atmosferi, dizinin sert ve asi hikâyesi için güçlü bir arka plan oluşturuyor. Taş duvarların arasında geçen sahneler, dar sokaklarda yapılan yürüyüşler ve eski yapıların yarattığı dramatik gölgeler karakterlerin ruh halini destekleyen bir sahneye dönüşüyor.

Demet Özdemir'in karakteri ise bu atmosferin içinde farklı bir enerji yaratıyor. Onun oyunculuğunda modern bir duruş hâlâ hissediliyor. Bu durum, karakter ile mekân arasında ilginç bir kontrast yaratıyor. Bir yanda Galata'nın eski ve dramatik dokusu, diğer yanda modern ve güçlü bir kadın karakter.

Bu kontrast aslında iyi yazılmış bir karakterin ve güçlü bir oyunculuğun yaratabileceği en etkileyici görsel dünyalardan birini ortaya çıkarıyor. İzleyici yalnızca hikâyeyi değil, o atmosferi de izliyor.

Galata'nın sokakları böylece yalnızca bir dekor olmaktan çıkıyor; dizinin ruhunu taşıyan bir karaktere dönüşüyor.

DRAMATİK ATMOSFER VE GÜÇLÜ KADIN İMGESİ: MERYEM UZERLİ

Meryem Uzerli, oyunculuğunda güçlü bir dramatik enerji taşıyan isimlerden biri. Onun canlandığı karakterlerde mekân çoğu zaman yalnızca bir dekor değil, karakterin psikolojisini anlatan bir sahne gibi çalışır.

Yüksek tavanlı mekânlar, dramatik ışık kullanımı ve güçlü mimari kompozisyonlar onun karakterlerine etkileyici bir arka plan oluşturur. Bu tür sahnelerde mimari, karakterin duygusal yoğunluğunu güçlendiren bir dile dönüşür.

Bir oyuncunun güçlü ekran enerjisi, mimariyle doğru şekilde birleştiğinde ortaya unutulmaz sahneler çıkar. Meryem Uzerli'nin karakterleri de çoğu zaman bu tür güçlü atmosferlerin merkezinde yer alır.

KARİZMANIN MİMARİ DİLİ: BURAK ÖZÇİVİT

Burak Özçivit ise ekranın karizmatik ve güçlü karakterlerini canlandıran oyuncularından biri. Onun karakterleri çoğu zaman liderlik, güç ve karizma ile ilişkilendirilir.

Bu karakterlerin bulunduğu mekânlar da genellikle aynı estetik dili taşır. Geniş mekânlar, güçlü mimari hatlar ve dramatik kompozisyonlar karakterin otoritesini destekleyen bir sahne yaratır.

Bir mimarın gözünden bakıldığında bu oldukça dikkat çekici bir durumdur. Çünkü mimari yalnızca görsel bir unsur olarak değil, karakterin gücünü anlatan bir araç olarak kullanılır.

DİZİLERİN GÖRÜNMEYEN KAHRAMANI: MEKÂN

Televizyon dizilerinde mimari çoğu zaman görünmez bir karakter gibi çalışır. İzleyici çoğu zaman bunun farkına varmaz; ancak mekân, ışık ve atmosfer karakterlerin nasıl algılanacağını güçlü biçimde etkiler. İyi tasarlanmış bir görsel dünya, hikâyeyi daha derin ve daha etkileyici hale getirir. Bu nedenle dizilerde kullanılan mekânlar yalnızca dekor değildir; karakterin kimliğini destekleyen güçlü bir anlatım aracıdır. Bugün Türk dizilerinin dünya çapında izlenmesinin sebeplerinden biri de tam olarak budur. Hikâyeler yalnızca karakterlerle değil, güçlü görsel dünyalarla anlatılır.

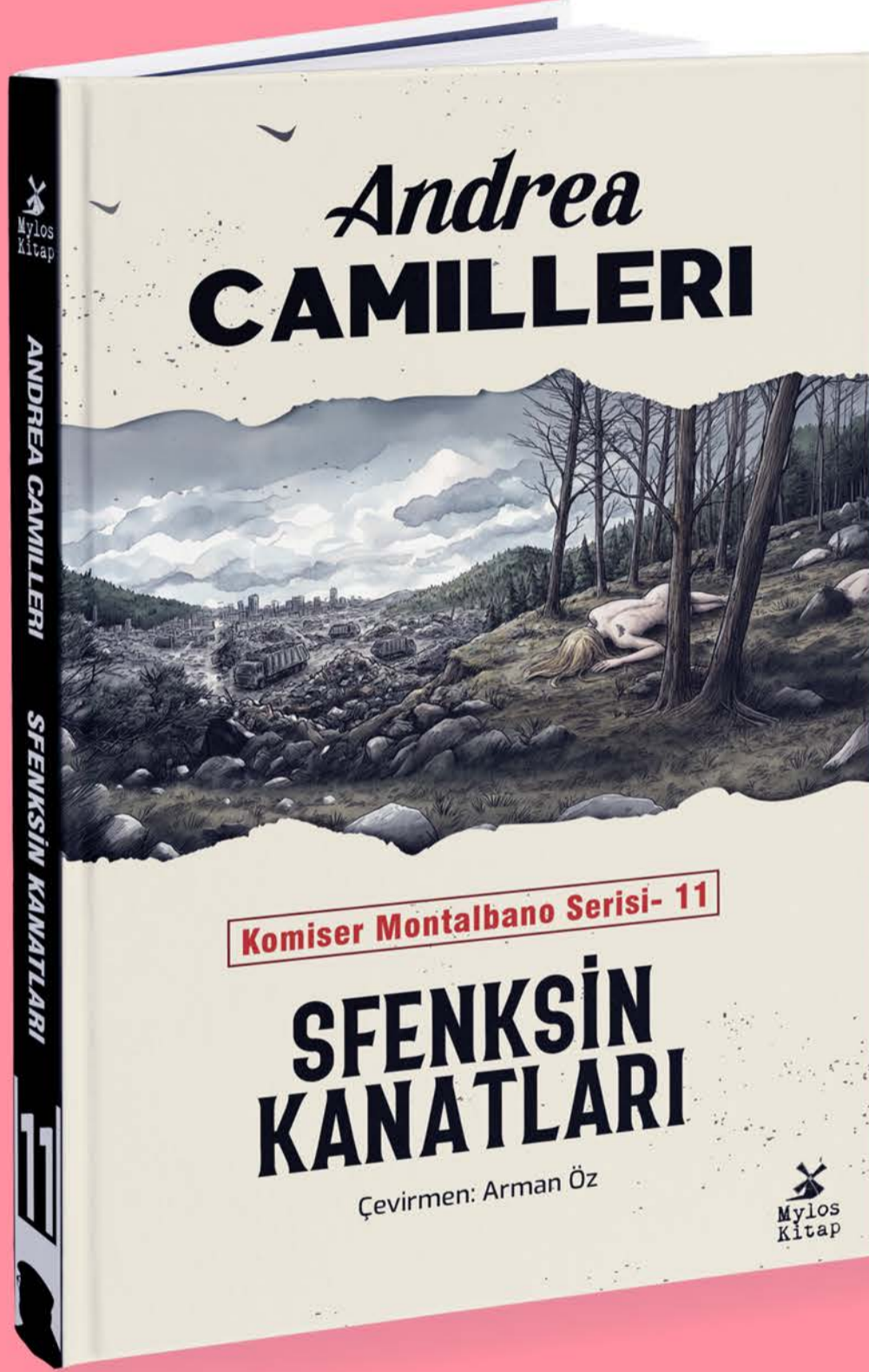
Ve bazen o mekânlar, karakter kadar unutulmaz hale gelir. Çünkü kamera önünde kurulan her dünya, aslında görünmeyen bir mimari tasarımın sonucudur. İzleyici çoğu zaman yalnızca karakterleri hatırladığını düşünür. Oysa hafızada kalan şey çoğu zaman karakterin yürüdüğü sokak, baktığı pencere ya da yaşadığı mekândır.

Belki de bu yüzden bazı diziler yalnızca hikâyeleriyle değil, yarattıkları atmosferle kalıcı olur. Çünkü iyi kurulmuş bir mekân, iyi yazılmış bir karakter kadar güçlü bir anlatım aracıdır.

MUTLAKA OKUMANIZ GEREKEN 50 POLİSİYE YAZARINDAN BİRİ,
İTALYAN POLİSİYESİNİN USTASI ANDREA CAMILLERİ.

ANDREA CAMILLERİ İLE BÜTÜNLEŞMİŞ, TÜM DÜNYADA TANINAN
KOMİSER SALVO MONTALBANO.

RAFLARDA

YÜZLERDEKİ SESSİZ ÇATIŞMA VE MAKYAJIN DİLİ EŞREF RÜYA

+ YAZI_//_YASİN ŞEFİK - MAKE-UP ARTİST +

Episode okurları için hazırladığımız bu özel yazıda, Kanal D ekranlarının dumanı üstünde yapımı *Eşref Rüya*'nın görsel evrenine, fırça darbelerinin karakterlerin ruhuna nasıl dokunduğuna daha derin bir mercekten bakıyoruz.

Dizide makyaj tasarımı, oyuncularını "güzel" göstermekten öte, senaryonun alt metnini güçlendiren görsel dramaturji aracı olarak kullanılıyor. İşte üç farklı kadın, üç farklı sınıfsal temsil ve özellikle Demet Özdemir'in karakter inşasındaki o radikal "doğallık" devrimi.

NİSAN (DEMET ÖZDEMİR)

“IŞIĞIN VE ŞEFFAFLIĞIN TEMSİLİ”

Demet Özdemir'in bu projedeki makyaj tasarımı aslında ana akım dizilerdeki "kusursuz star" imajına verilmiş sofistike bir yanıt niteliğinde. Karakterinin saflığını ve hayata karşı savunmasız ama dik duruşunu vurgulamak için "Hyper-Realism" (Hiper-Realizm) akımı benimsenmiş.

Özdemir'in ten makyajında klasik kapatıcılık rafa kalkmış durumda. Bunun yerine cildin doğal dokusunu, varsa minik kusurlarını ve gözeneklerini saklamayan, ışığı yansıtan su bazlı serum fondötenler tercih ediliyor. Bu şeffaflık, karakterin "saklayacak bir şeyi olmadığı" mesajını seyirciye bilinçaltı düzeyde iletiyor. Göz makyajında sadece bakışlara derinlik katacak kadar terrakotta ve şeftali geçişleri var. Elmacikkemiklerinde ise dışarıda, rüzgârda veya güneşte kalmışçasına doğal bir pembelik (flushed cheek) hâkim. Dudaklar çerçevelenmiyor; sadece nemlendirilmiş ve parmak uçlarıyla dağıtılmış bir tint etkisi var. Kaşlar ise yukarı doğru taranarak "messy-chic" (dağınık şıklık) formunda bırakılmış, bu da karaktere özgür ruhlu bir hava katıyor.

Bu "yok gibi" makyaj, karakterin dünyadaki tüm yalanlara ve entrikalara karşı tek silahının kendi çıplak gerçeği olduğunu simgeliyor.

ÇİĞDEM (BÜŞRA DEVELİ)

“GEOMETRİK VE MODERN BİR MESAFE”

Büşra Develi'nin canlandığı karakterde ise karşımıza tam bir "Urban Sophistication" (Şehirli Sofistike) çıkıyor. Develi'nin karakteristik yüz hatları, dizideki güç dengelerini belirleyen birer mimari öge gibi işlenmiş.

Yüz hatları, Demet Özdemir'in sıcaklığının aksine soğuk alt tonlu (taupe/gri-kahve) kontür ürünleriyle keskinleştirilmiş. Elmacikkemikleri ve çene hattı, karakterin stratejik ve kontrollü yapısını vurgularcasına belirgin.

Gözlerde genellikle ince ama son derece keskin bitişli eyeliner uygulamaları görüyoruz. Bu, karakterin her detayı gören, analitik ve bir o kadar da mesafeli zihninin dışa vurumu. Parlaklıktan kaçınılan, daha kadifemsi ve mat bir bitiş tercih edilmiş. Bu matlık, duygularını dışarıya sızdırmayan bir "maske" görevi görüyor.

NİMET (NESLİHAN ARSLAN)

“KLASİK GÜÇ VE DRAMATİK OTORİTE”

Neslihan Arslan'ın makyajı, dizinin geleneksel güç odaklarını ve "statü" kavramını temsil ediyor. Tasarım, klasik sinematik makyaj kurallarına sadık kalarak otoriteyi pekiştiriyor.

Yüksek kapatıcılığa sahip, her türlü dış müdahaleye (veya gözyaşına) dayanıklı, porselen bitişli bir ten. Bu, karakterin toplumsal statüsünü koruma çabasının ve yıkılmaz imajının bir sembolü.

Gözlerdeki dumanlı ama son derece temiz çalışılmış göz makyajı, karakterin tecrübesini ve bakışlarındaki ağırlığı destekliyor. Neslihan Arslan'ın sahnelerinde genellikle daha doygun, koyu mürdüm veya ağırbaşlı kırmızılar görüyoruz. Bu, karakterin sözünün ağırlığını ve masadaki yerini perçinleyen bir "imza" niteliğinde.

GÖRSEL HİKÂYE ANLATICILIĞI: IŞIK VE MAKYAJ UYUMU

Dizinin görüntü yönetmenliği ile makyaj ekibinin koordinasyonu takdire şayan. Demet Özdemir'in sahnelerinde kullanılan "golden hour" (altın saat) ışığı, cildindeki o nemli ve canlı dokuyu parlatırken entrikaların döndüğü kapalı mekân sahnelerinde Büşra Develi ve Neslihan Arslan'ın makyajlarındaki o "keskin hatlar" ışık-gölge oyunları ile birleşerek sahnenin gerilimini artırıyor.

Eşref Rüya, izleyiciye sadece bir hikâye değil, karakterlerin yüzünden okunabilen bir görsel şölen sunuyor. Her karakterin makyaj masasında geçirdiği süre, aslında ekranda izlediğimiz o duygu yoğunluğunun teknik birer provası gibi.

EY İLHAM PERİSİ, EĞER GELDİYSEN...

+ YAZI //_ _EDA SAKALLI +

Resimden müziğe, edebiyattan sinemaya, sanata dair her alanda yaratıcılığı tetikleyen ilham daima önemli bir mesele olmuştur. Zeus ile Hafıza Tanrıçası Mnemosyne'nin ilham perisi dokuz kızı olmasına rağmen bazen bu kızların hiçbiri hayal gücümüze o heyecan verici fikir tohumlarını serpiştirmez. "Hey Calliope, Thalia, Melpomene... Parmaklarımı klavyenin üzerinde hızla dolaştıracak kelimeler yağdırın içime," diye umutsuzca beyaz ekrana bakakalır insan. Oysa suçlu belki de ilham perileri değildir. Asıl mesele, onların geleceği yolları kendi ellerimizle daraltmamızdır. Mükemmeliyetçilik ve başarısızlık korkusu, içimizde yaratıcılığı durduran bir dirence dönüşür. İçsel korkulara, dışsal dikkat dağıtıcılar ve kaygılar da eklendikçe yaratım süreci giderek tıkanır.

Başarısızlık korkusu, insanı diğerleri kadar yetenekli olmadığına ve eninde sonunda rezil olacağına inandırma konusunda son derece ikna edicidir. İnsan bir kere buna inandığında harekete geçmeyi erteler. "En mükemmeli yapayım ki eleştirilmeyeyim," düşüncesiyle otantik yeteneklerini paylaşmaktan geri durur. Mükemmeliyetçilik ve onun çekirdeğindeki başarısızlık korkusu, insanı üretmekten alıkoyan görünmez bir döngüye dönüşür. Zihni bir sis gibi kaplar; özgüveni sarsar ve kişiye gerçekçi olmayan sınırlar koyar. Bu sisin içinde ilham perilerinin yolu da doğal olarak kaybolur. Tüm bu toksik düşüncelere rağmen bilgisayarı açıp yazmaya başlamak ilhamın önünü açan ilk adımdır.

YARATICILIK: KAOS VE DÜZENİN KAYNAŞMASI

Yaratıcılık; kaos, coşku ve kolektif bilinçaltı ile düzen, metot ve estetiğin birleşiminden doğar. Fikirlerin arasında kaybolmamak, kendimizi başkalarıyla kıyaslayarak mutsuzluğa sürüklenmemek ve eleştirileri bir gelişim fırsatı olarak görebilmek üretkenliğin en önemli anahtarlarıdır. Tereddüdü, harekete geçmeyi erteleyen bir engel olarak değil; sürecin doğal bir parçası olarak kabul edebilmek gerekir. Tüm bunları yaparken hayatın akışıyla gelen ekonomik kaygıları da göğüsleyebilmek için, ekonomik sermayeden bile daha değerli olan psikolojik sermayemizi korumak ise vazgeçilmezdir. Çünkü bazen insanı ayakta tutan şey, cebindekinden çok zihninde taşıdığıdır.

İLHAMİ ÇAĞIRMAK: RİTÜELLER VE YARATICI YAKIT

Tüm bunların içinde ilhamın gelmesini beklemek yerine, ona alan açmak gerekir. Bunun yolu da ilham perileri için Hansel ve Gretel'in ormanda bıraktıkları kırıntılar gibi küçük işaretler bırakmaktan geçer. 2019 yılında, sevgili Pınar Bulut'un senaryo atölyesine katıldığımda, ilk derste bize iki önemli şey söylemişti: Yazmak için kendi ritüellerimizi oluşturmak ve kendimizi her gün sanatsal olarak beslemek. Ritüeller, zihni üretime hazırlayan güvenli bir alan açarken müzik, kitaplar ve sergiler o alanı besleyen kaynaklara dönüşüyordu.

"İlham, biz çalışmaya başladıktan sonra gelir. Kötü bile olsa her gün yazın. Yeter ki yazın," demişti Pınar. O ilk derste söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu zamanla anladım. Çünkü tıpkı düzenli spor yaptığımızda kaslarımızın güçlenmesi gibi, yaratıcılık da çalıştıkça gelişir, bıraktıkça zayıflar.

Bu noktada, *Mucize Doktor*, *Taçsız Prenses*, *Gaddar* gibi projelerde yer alan senarist Onur Koralp'e de ilham için hangi ritüellere başvurduğunu sordum. İşte yanıtları:

- *Yazmaya tamamen boş bir zihinle oturmam. En azından beni heyecanlandıran küçük bir fikirle başlarım. Aksi halde beyaz sayfa, hele insanın zihni de o an boşsa dünyanın en korkutucu şeylerinden biri haline gelebilir.*

- *Enerjim tükendiğinde yazıyı en heyecanlı yerinde bırakırım. Böylece ertesi gün bilgisayarımın başına dönmek için güçlü bir motivasyonum olur.*

- *Müzik vazgeçilmezimdir. Her hikâyenin kendi hissini taşıyan bir soundtrack'i oluşur. O hissi yakaladığımda yazmak kolaylaşır.*

- *Akmıyorsa zorlamam. İlhamı zorlamak yerine, geri çekilip yeniden yaklaşmayı tercih ederim.*

- *Yazmak bir maratondur. Asıl ilham kaynağım, kendi motivasyonum ve o an yazdığım hikâyeye duyduğum heyecandır.*

Aslında Onur'un yaklaşımı da ilhamın beklenen bir an değil, inşa edilen bir süreç olduğunu bir kez daha hatırlatıyor.

İLHAMIN GERÇEK KAYNAĞI

Belki de tüm bu ritüellerin ortak noktası şudur: İlham, dışarıdan gelen bir kıvılcım değil; içeride birikenlerin doğru anda yüzeye çıkmasına alan açmaktır.

Yazarlık masa başında yapılan bir iş gibi görünse de çoğu zaman kaynağını hayatın içinden alır. Çocukluğumuzdan beri deneyimlediklerimiz, bilinçaltımızda itinayla birikir. Kapısını aralamaktan korkmadığımızda oradakiler birer birer kendini gösterir.

İyi günlerimiz de olur, zorlandığımız zamanlar da. Ama hepsi, yazının malzemesidir.

Çünkü ilham, dışarıdan gelen bir mucize değil; içeride birikenlerin cesaretle yüzeye çıkmasıdır.

TIMOTHÉE VE OPERA: BİR CÜMLE NASIL KRİZE DÖNÜŞÜR?

+YAZI_//_ALİ SAYGEL_iletisimci_+

Sinema dünyasında bazen o devasa krizler tek bir cümleden doğar. Geçtiğimiz haftalarda Timothée Chalamet'nin bale ve opera üzerine yaptığı yorum, tam da böyle bir tartışmanın fitilini ateşledi. Oylama sürecini etkilemediği için teknik olarak Oscar yarışını kaybetmesinin sebebi olmasa da tören öncesi ve sonrasında yine tartışmaların odağında. Yine bir tesadüf olduğunun altı çizilse de Oscar gecesinin merakla beklenen şovu, Misty Copeland imzalı bir klasik bale performansı oldu; üstelik Timothée'nin ödülü kaptırdığı Michael B. Jordan'ın başrolünde yer aldığı *Sinners* filminin şarkısı eşliğinde...

HER ŞEY NASIL BAŞLADI?

Chalameť, bir söyleşi sırasında bazı sanat dallarının popöler ilgisini kaybetmesine rağmen kurumsal reflekslerle yaşatılmaya devam ettiğini söyledi. Örneđi bale ve operadan verince, bir de üstüne "bu alanlarda çalışmak istemeyeceğini" ekleyince çarşı karıştı. Her ne kadar cümlesini, "Saygısızlık etmek istemem," diyerek yumuşatmaya çalışsa da dijital dünyanın hızına yetişmek mümkün olmadı.

CIMBIZLANAN KELİMELEK, KÜRESEL MANŞETLER

Mevzu dönüp dolaşıp şuraya bağlandı: Sinema hâlâ hayatın içinde, kanlı canlı bir iş mi yoksa opera ve bale artık sadece birer nostalji mi? Sanat dalları arasında birini parlatıp diğerini gömmeye çalışmak her zaman kaş yaparken göz çıkarır. Ama burada asıl şaşırtıcı olan, operacıların bu çıkışa verdiği o "ters köşe" cevap oldu.

KURUMLARIN REFLEKSİ: KAVGA MI DAVET Mİ?

Paris Operası ve Viyana Devlet Operası gibi dev kurumlar, Chalameť'ye doğrudan saldırmak yerine çok zekice bir iş yaptılar. Oyuncuyu sahnelerine davet ettiler, mizahi paylaşımlarla operanın hâlâ ne kadar canlı olduğunu gösterdiler. Yani kavgayı büyötmek yerine, oluşun bu güröltüyü kendi vitrinlerini parlatmak için kullandılar. Savunmaya geçip kapıları kapatmak yerine, "Gel bir de buradan bak," diyerek kapıyı araladılar.

ASIL SORU: YENİ KUŞAKLA NEREDE BULUŞUYORUZ?

Aslında bu toz dumanın ortasında asıl soru şu: Sanat kurumları bugün izleyiciyle nerede buluşuyor? Belki de Chalameť'nin sözleri bir küçümseme değil, yeni kuşağın o dünyayla arasındaki mesafenin itirafıydı. Mesele sanatın ne kadar değerli olduğu değil, o değerın yeni nesillere nasıl anlatıldığı. Bu durum sadece opera için değil, sinema ve televizyon dünyası için de en büyük sınav.

Şu anda bu durumu fark edip yeni kuşakla baleyi birleştiren en iyi örnek Rosalia'dan geldi. Şovlarıyla son dönemin en çok konuşulan isimlerinden biri olan ve yeni neslin yakından takip ettiği sanatçı Rosalia, Fransa'daki konserinde büyüleyici bir bale performansı yaparak sanatı belki de yeni kitleleriyle buluşturdu.

ESNAF NOTU: Müşteri bir şeye dudak bükerse onunla tartışmaya girilmez. "Sen ne anlarsın!" demek yerine, "Gel bir de şu açıdan bak," diyerek dükkânın en güzel yerini gösterirsin. Önemli olan, müşteriyi haklı ya da haksız çıkarmak değil, o müşterinin dükkândan içeri girmesini sağlamaktır. Operacıların Chalameť'yi sahneye davet etmesi de aslında tam olarak bu hesap. Kavgayı değil, tanışıklığı büyötmek her zaman daha çok kazandırır.

EPI	gözcü
-SO-	≡
DE	RÖPORTAJ

GÖZCÜ FİLMİ HOLLYWOOD'DA GÖSTERİM İÇİN GÜN SAYIYOR.
GÖZCÜ, 26. BEVERLY HILLS FİLM FESTİVALİ'NDE!

YUŞA DURSUNOĞLU'NUN FESTİVAL FESTİVAL GEZEN FİLMİ:

“ ”

GÖZCÜ

Bazı filmler izlenir, bazıları ise izleyeni rahatsız eder. *Gözcü*, tam olarak ikinci kategoriye ait.

Yuşa Ebrar Dursunoğlu'nun yazıp yönettiği film, "ajan-gözlemci-av" üçgeni üzerinden sistemi içeriden sorgulayan bir anlatı kuruyor. Gözlemci sistemi, ajan uygulayıcıyı, av ise halkı temsil ediyor. Film, herkesin kendine atanmış rolü sorgulamadan sürdürdüğü bir düzende tek bir farkındalığın neyi değiştirebileceğini soruyor.

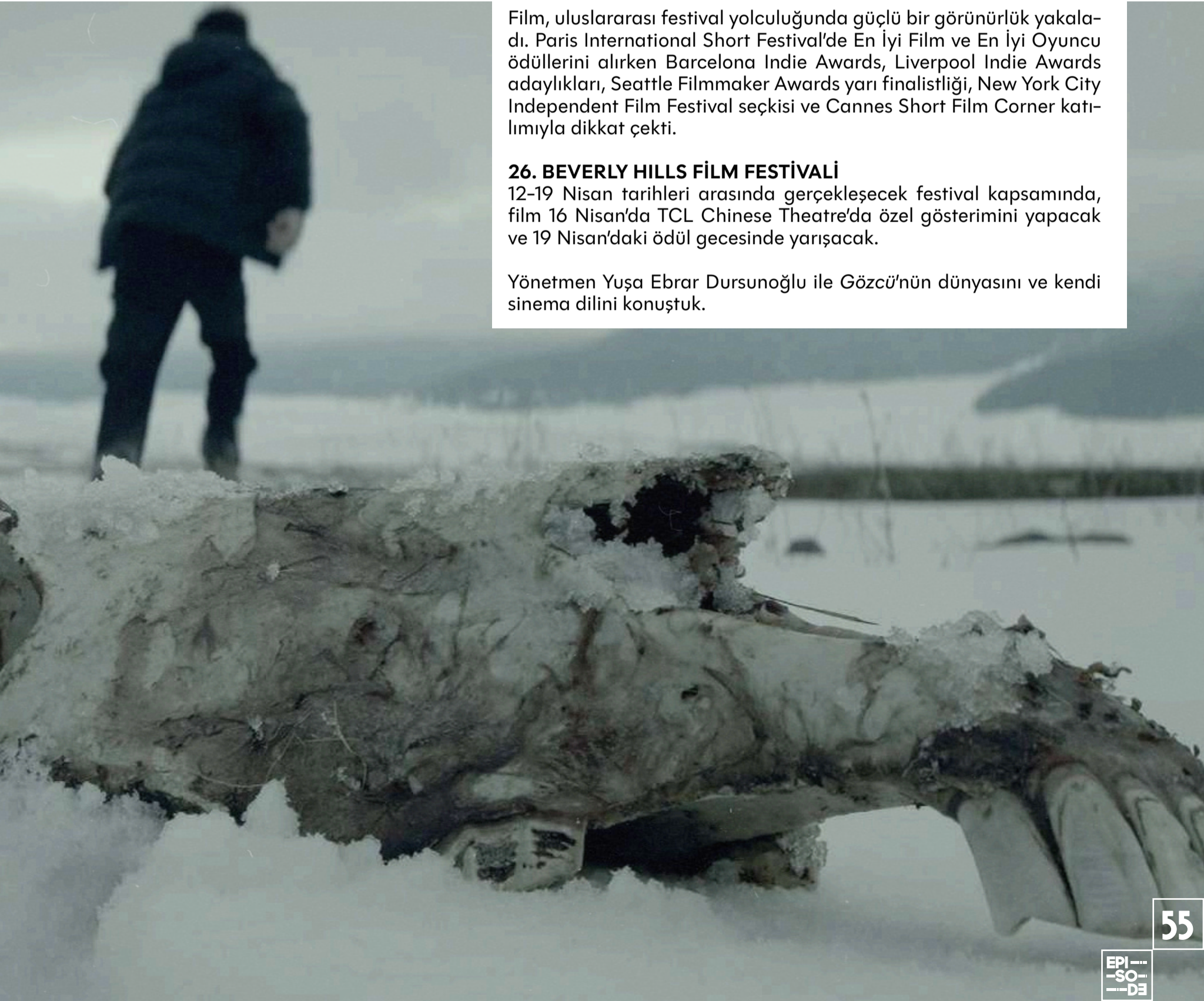
Başrollerinde Göksel Kayahan, Olimpia Ahenk Dourmouchev ve Mert Demirci'nin yer aldığı *Gözcü*, sadece hikâyesiyle değil, izleyicide bıraktığı huzursuzluk hissiyle de öne çıkıyor.

Film, uluslararası festival yolculuğunda güçlü bir görünürlük yakaladı. Paris International Short Festival'de En İyi Film ve En İyi Oyuncu ödüllerini alırken Barcelona Indie Awards, Liverpool Indie Awards adaylıkları, Seattle Filmmaker Awards yarı finalistliği, New York City Independent Film Festival seçkisi ve Cannes Short Film Corner katılımıyla dikkat çekti.

26. BEVERLY HILLS FİLM FESTİVALİ

12-19 Nisan tarihleri arasında gerçekleşecek festival kapsamında, film 16 Nisan'da TCL Chinese Theatre'da özel gösterimini yapacak ve 19 Nisan'daki ödül gecesinde yarışacak.

Yönetmen Yuşa Ebrar Dursunoğlu ile *Gözcü*'nün dünyasını ve kendi sinema dilini konuştuk.

Kendin ve geçmişin hakkında neler anlattırısın? İlk izlediğin filmi hatırlıyor musun?

1992 yılında Türkiye'de doğdum ve Doğu Anadolu'da büyüdüm. 2010'da Yıldız Teknik Üniversitesi'nde fizik okumak için İstanbul'a taşındım. Sinemayla hep bir bağımlım vardı ama fizik okumak bu bağı derinleştirdi. Fizik ve sinema arasındaki ilişkiyi keşfetmeye başladım ve o noktadan sonra kopmadım. İlk izlediğim film *Maske*'ydi ama beni gerçekten etkileyen film *2001: Bir Uzay Destanı* oldu.

Sana ilham veren yönetmenler kimler?

Stanley Kubrick, Francis Ford Coppola, Alfred Hitchcock ve Ingmar Bergman.

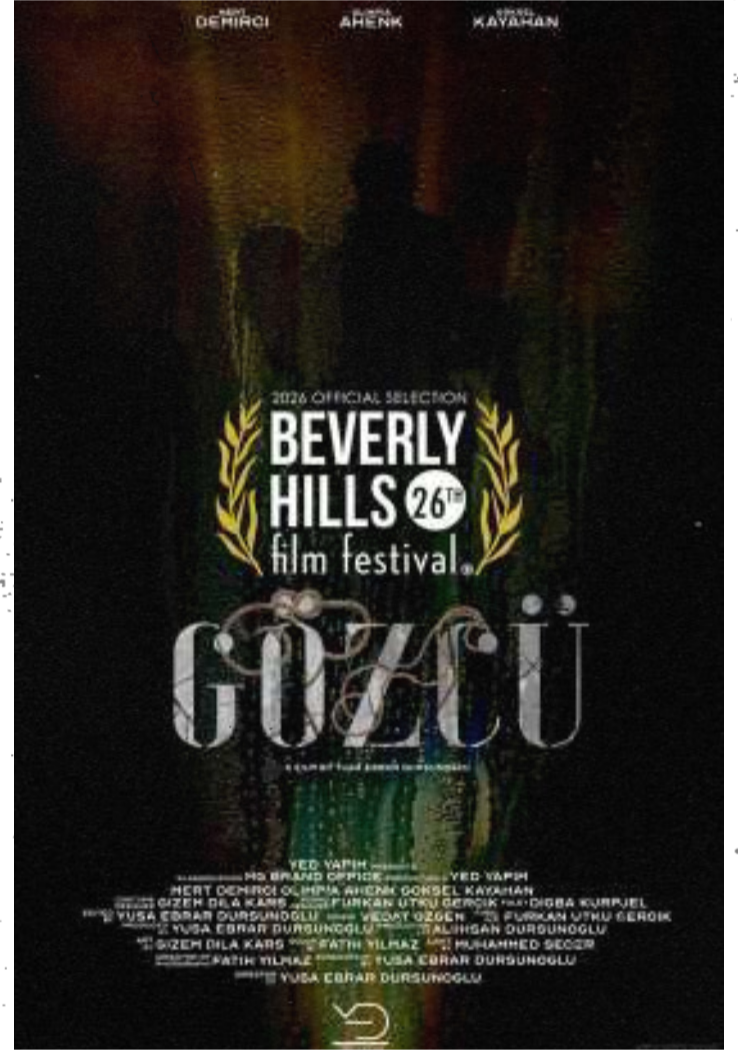
En sevdiğim filmler arasında *2001: Bir Uzay Destanı*, *Persona*, *Baba* ve *Jojo Rabbit* var.

Kendi hikâye anlatım dilini fark ettiğin bir an oldu mu?

Evet. Özellikle Kubrick ve Bergman'ın filmleri bu konuda beni çok etkiledi.

Bu filmi yaparken en büyük zorluk neydi?

Çekim yaptığımız bölgenin aşırı soğuk olması. Eksi 30 dereceye kadar düşen hava koşulları ve ulaşım zorlukları süreci oldukça zorlaştırdı.

Prodüksiyon sürecinde en çok zorlayan şey neydi?

Provalar benim için çok önemli. Hem çekim hızını artırıyor hem de filmin formunu belirliyor. Ancak bu yaklaşımı ekibe anlatmak ve sınırlı imkânlarla uygulamak başta zordu. Mekânın kısıtlı olması da büyük bir sınavdı.

İzleyici tepkileri nasıldı?

İzleyiciler en çok huzursuzluk hissini dile getirdi. Bu zaten hedeflediğimiz bir duyguydu. Filmin dili ve ritmi birçok kişi için alışılmıştan dışındaydı ve bu beni mutlu etti.

Bir yönetmen özgün mü olmalı yoksa klasik sinema diline mi bağlı kalmalı?

İkisini birleştirebildiğiniz noktada kendi sinemanız başlıyor. Gelenekleri reddetmek değil, onları dönüştürmek önemli.

Festival süreci ne ifade ediyor?

Festivaller görünürlük, bağlantı kurma ve farklı izleyicilere ulaşma açısından çok önemli. Aynı zamanda bağımsız filmler için alan açıyor.

'KEŞKE'LERİN EVİ: ALL OF US STRANGERS VE MODERN YALNIZLIK

+ YAZI_//_EREN EKİCİ +

Bazı insanlar hayatımızdan gitmez.
Sadece onlarla konuşma ihtimalimiz biter.

Yıllar sonra bir şarkı duyduğumuzda, eski bir sokağa girdiğimizde ya da gece uyuyamadığımız bir anda zihnimizde tekrar belirirler. Ve o an fark ederiz: Aslında konuşma hiç bitmemiştir. Sadece gerçek hayatta yapılamayan bir konuşma, içimizde devam ediyordur.

Andrew Haigh'in *All of Us Strangers*'i tam olarak bu duygunun filmi. Söylenmemiş cümlelerin, geç kalmış yüzleşmelerin ve insanın içinde büyüyen o tek kelimenin: **Keşke**.

Film aslında bir hayalet hikâyesi değil.
Daha çok söylenmemiş cümlelerin hayaletleriyle yaşamak üzerine bir film.

Filmde Adam neredeyse boş bir apartmanda yaşıyor. Modern şehirlerde sık gördüğümüz o tuhaf yalnızlık hissi: İnsanların fiziksel olarak birbirine çok yakın ama duygusal olarak çok uzak olduğu bir hayat. Aynı binada yaşayan Harry ile tanışması, sanki bu yalnızlığın içinden bir ihtimal doğuruyor. Ama film ilerledikçe anlıyoruz ki Adam'ın asıl ilişkisi yaşayan biriyle değil; geçmişle, çocukluğuyla ve söyleyemediği şeylerle.

Çünkü bazı ilişkiler bitmez.
Sadece "keşke" formuna dönüşür.

All of Us Strangers tam olarak bu duygunun filmi.
Geç kalınmış konuşmaların.

Adam yıllar sonra çocukluk evine döndüğünde, yıllar önce kaybettiği anne babasıyla tekrar karşılaşır. Film bu noktada gerçeklikten kopar gibi görünür ama aslında yaptığı şey çok tanıdık bir durumu anlatmaktır: Hepimizin zihninde, geçmişteki insanlarla tekrar konuştuğumuz bir versiyon vardır.

Bazen bir kavganın daha iyi bir cevabı.
Bazen söylenmemiş bir özür.
Bazen de sadece sarılmak.

Bugünün ilişkileri de biraz böyle değil mi zaten?

Birine gerçekten yaklaşmadan önce bile aramızda görünmez bir mesafe var. Mesajlar yazılıyor, siliniyor. İnsanlar birbirine, "Nasılsın?" diyor ama gerçek cevabı duymaktan korkuyor. Bir ilişki bitiyor ama kimse tam olarak neden bittiğini konuşmuyor.

Sonra yıllar geçiyor.

Ve bir noktada insanın aklına şu geliyor:
"Keşke o zaman bunu söyleseydim."

Filmde Adam'ın anne babasıyla yaptığı konuşmalar aslında tam olarak bu yüzden bu kadar sarsıcı. Çünkü o konuşmalar, gerçek hayatta çoğumuzun yapma şansı olmayan konuşmalar. Yetişkin birinin çocukluk travmalarıyla aynı odada oturup konuşabilmesi gibi.

Ama film yalnızca geçmişle ilgili değil. Harry ile kurulan ilişki de günümüzün o kırılğan yakınlıklarını temsil ediyor. İki yalnız insanın birbirine yaklaşması... Ama kendi duvarlarını da taşıması.

Belki de bu yüzden filmdeki en güçlü duygu aşk değil.
Kırılğanlık.

Filmdeki yalnızlık sadece bireysel de değil, kuşaklar arası bir yalnızlık. Adam'ın anne babasıyla yaptığı konuşmaların en sarsıcı tarafı, yalnızca geçmişle yüzleşmesi değil; kim olduğunu onlara ilk kez gerçekten anlatabilmesi. Queer bir karakter için bu sahneler yalnızca bir aile konuşması değil, gecikmiş bir görünürlük anı. Belki de bu yüzden filmdeki duygunun ağırlığı sadece nostaljiden gelmiyor; geçmişte mümkün olmayan bir konuşmanın yıllar sonra bile olsa hayal içinde yapılabilmesinden geliyor.

All of Us Strangers bize şunu hatırlatıyor:
İnsan bazen birini sevdiği için değil, **yalnızlığını biriyle paylaşabildiği için bir ilişkiye tutunur.**

Ama film daha acı bir şeyi de söylüyor.

Bazen insanlar hayatımıza geç girmez.
Biz onları çok geç fark ederiz.

Modern ilişkilerde sıkça yaşadığımız o duygu: "Doğru insan, yanlış zaman" değil. Daha çok **"yanlış duvarlar."**

Adam'ın hikâyesi bu yüzden bir aşk hikâyesi gibi görünse de aslında bir yüzleşme hikâyesi. Kendimizle, geçmişimizle ve içimizde hâlâ yaşayan o küçük çocukla.

Ve belki de filmin en acı tarafı şu soruyu bırakması:
Eğer geçmişteki insanlarla tekrar konuşabilseydik...
Gerçekten farklı bir hayat mı yaşardık?

Yoksa yine aynı şey mi olurdu?

Belki de bu yüzden film bittiğinde insanın içinde tek bir duygu kalıyor:

Keşke.

EPI-
-SO-
-DE

lanzman

KÖŞEYAZISI

EPISODE

AŞK, OYUN VE BİRAZ DA İTİRAF:

"BİZE Bİ'ŞEY OLMUZ" I BİRLİKTE İZLEDİK!

Episode & Yasemin Şefik ev sahipliğinde gerçekleşen *Bize Bişey Olmaz* izleme gecesi, klasik bir lansmanın ötesine geçerek aşkın, ilişkilerin ve tanıdık duyguların konuşulduğu özel bir buluşmaya dönüştü.

Bazı lansmanlar vardır; sadece izlenir, çıkılır. Bazıları vardır; izlenir, konuşulur... Hatta biraz da açılırsın. Episode & Yasemin Şefik ev sahipliğinde gerçekleşen *Bize Bişey Olmaz* izleme gecesi, tam olarak ikinci türdendi. Çünkü bu sadece bir dizi gösterimi değil; aynı zamanda aşkın, ilişkilerin ve o meşhur, "Ben bunu yaşamıştım!" anlarının masaya yatırıldığı bir buluşmaydı.

Gecenin adresi Swissôtel The Bosphorus Chalet'ti. Şehrin merkezinde ama kendi içinde izole bir atmosfer sunan mekân, daha ilk andan itibaren bunun sıradan bir lansman olmayacağını hissettirdi.

Disney+'ta yayınlanan *Bize Bişey Olmaz*'ın bir bölümünü birlikte izledik. Başrollerde Miray Daner ve Mert Ramazan Demir'in yer aldığı dizi, izlerken insanı kendi ilişkilerine doğru çeken bir anlatı kuruyor. Ancak bu gecede izlemek tek başına bir deneyim değildi; asıl hikâye bölüm bittikten sonra başladı.

Yasemin Şefik'in moderasyonunda gerçekleşen "aşk ve ilişkiler oyunu" klasik soru-cevapların ötesine geçen, katılımcıları doğrudan deneyimin içine çeken bir akış sundu. Kâseden çekilen sorularla herkesin biraz kendine, biraz geçmişine dönmek zorunda kaldığı bu oyun, gecenin en samimi anlarını yarattı.

Üstelik bu deneyimde yalnızca konuklar değil, dizinin oyuncuları da vardı. Olgu Baran Kubilay, İdil Sivritepe, Sercan Badur, Derin Beşikçioğlu ve Yılmaz Bayraktar da izlemeye katılarak oyunlara dahil oldu. Oyuncuların bu akışın parçası olması, geceyi daha da sahici ve eğlenceli bir noktaya taşıdı.

Basın, dizi-film dünyasını yakından takip eden yazarlar, içerik üreticileri ve influencer'ların yer aldığı davetli grubu ise bu buluşmayı yalnızca bir lansman olmaktan çıkarıp sektör içi güçlü bir etkileşim alanına dönüştürdü. İzlenen bir bölümün ardından birlikte düşünmek, konuşmak ve paylaşmak geceyi daha anlamlı kılan unsurlardan biri oldu.

Episode Dergi takımı; Özlem Özdemir, Orçun Onat Demiröz, Yoldaş Özdemir'in konukları ağırladığı geceye Ayşe Özyılmazel, Anıl Altan, Seda Yelkenci, Cenk Suyabatmaz ve dizide şarkılarıyla yer alan Seda Erciyes ve Tuğçe Şenoğlu da katıldı.

Gecenin en dikkat çekici detaylarından biri ise Polaroid makinelerdi. Katılımcılar anılarını dijital çekerken bir de analog olarak kaydetti. Çekilen fotoğrafların beklenerek ortaya çıkması, o anın değerini artıran romantik bir dokunuş yarattı.

Bize Bişey Olmaz, zaten izlerken insanı kendi duygularına yaklaştıran bir iş. Bu izleme gecesi ise o duyguyu kolektif bir deneyime dönüştürdü. Katılımcılar yalnızca bir dizi izlemedi; aynı zamanda kendi hikâyelerine de dokundu.

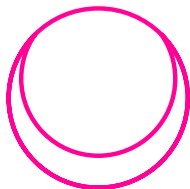
Ve belki de gecenin en önemli çıktısı şuydu: Bu sadece bir lansman değildi. Sektörün içinde, samimi, eğlenceli ve aynı zamanda düşündürücü bir buluşmaydı. Çünkü bazen bir işi anlatmanın en etkili yolu, onu sadece izletmek değil yaşatmaktır.

HER ŞEY YOLUNDAYMIŞ GİBİ: MİRA'NIN İÇ DÜNYASINA ASTROLOJİK BİR BAKIŞ

+YAZI_//_ALEV KURTULUŞ+

Mira: *Her Şey Yolundaymış Gibi*, bir ayrılık hikâyesinin çok ötesinde bir kadının dağılan hayatının içinden kendini yeniden kurma çabasını anlatıyor. Başrolünde Nehir Erdoğan'ın yer aldığı dizi, on yıllık bir evliliğin ani bir boşanma kararıyla sona ermesi sonrası Mira'nın hem duygusal hem de ekonomik olarak ayakta kalma mücadelesini merkeze alıyor. HBO Max'te yayınlanan yapım, modern kadın hikâyesini sosyal baskılar, bağımlılıklar ve yeniden başlama cesareti üzerinden kurarken karakterlerin iç dünyasını da oldukça katmanlı bir şekilde açıyor. Astrolog Alev Kurtuluş ise bu katmanları doğum haritaları üzerinden okumayı öneriyor. Çünkü *Mira*'da olup biten yalnızca yaşanan değil, aynı zamanda içeride olan.

MİRA

DENGE ARAYAN BİR RUHUN DAĞILMASI

Nehir Erdoğan'ın canlandığı Mira karakterinin yükseleni Terazi, güneşi Balık ve ayı Akrep. Bu kombinasyon dışarıdan bakıldığında zarif, dengeli ve ilişkilerde uyumu öncelleyen bir kadın profili çiziyor. **Yükselen Terazi**, Mira'yı hayatın içinde her şeyi dengede tutmaya çalışan, adalet duygusu yüksek ama gerektiğinde politik davranabilen biri haline getiriyor. Ancak bu denge çoğu zaman gerçek bir huzurdan çok, kırılmamak için kurulan bir denge hali. **Güneş Balık** etkisiyle Mira'nın özünde fedakâr, sezgisel ve romantik bir yapısı var. Yardım etme isteği güçlü, hisleri yoğun ama bu yoğunluğu yönetmekte zorlanıyor. Tam da bu yüzden başkaları için kurduğu hayatın içinde kendini kaybetme ihtimali yükseliyor. **Ay Akrep** ise onun iç dünyasının asıl merkezini oluşturuyor. Derin, yoğun ve kriz anlarında güçlenen bir duygusal yapı. Aşkı da acıyı da uçlarda yaşayan, sezgileri çok güçlü ama bu sezgilerle baş etmekte zorlanan bir kadın. Mira tam anlamıyla bir "aşk kadını" ama aynı zamanda kendi duygularının içinde kaybolma riski taşıyan biri. Onun hikâyesi, denge kurmak isteyen bir zihinle teslim olmak isteyen bir kalp ve kontrol etmek isteyen bir bilinçaltı arasında sıkışıyor.

ORTAK HARİTA: DUYGU, KRİZ VE DÖNÜŞÜM

Üç karakterin haritasında da **Akrep** etkisinin bu kadar güçlü olması, dizinin temel duygusal hattını da net bir şekilde ortaya koyuyor. Derinlik, kriz, kontrol ve dönüşüm. Mira'nın **Balık** hassasiyeti, karşısındaki karakterlerin daha sert ve kontrolcü yapılarıyla çarpıştığında ortaya klasik bir ilişki hikâyesinden çok daha fazlası çıkıyor. Bu, bir kadının kendi duygusal haritasında kaybolup yeniden kendini bulma hikâyesi. Ve belki de en net cümle şu: Her şey gerçekten yolunda değil, sadece öyle görünmeye çalışıyor.

POLAT

GÜÇ, KONTROL VE SAHNE Yiğit Özşener'in canlandığı karakterin haritasında yükselen Aslan, güneş Oğlak ve ay Akrep yer alıyor. **Yükselen Aslan**, dış dünyaya yansıyan karizma, dikkat çekme isteği ve yönetme arzusu demek. Bu karakter, sahnede olmayı seviyor ama o sahnede yalnızca kendi kurallarının geçerli olmasını istiyor. Üstünlük kurma isteği belirgin, zaman zaman ukalalıkla sınırdışı bir tavır sergileyebiliyor. **Güneş Oğlak**, bu yapıyı daha da sertleştiriyor. Kuralcı, otoriter, kontrol etmeyi seven ve sonuç odaklı bir karakter. Duygularını bile stratejik bir şekilde kullanabilen, manipülasyona açık bir zihin. **Ay Akrep** ise onun duygusal dünyasında derinlik, takıntı ve unutamama hali yaratıyor. Sezgileri güçlü ama affetmekte zorlanan bir yapı, bu da ilişkilerde güç savaşlarını kaçınılmaz kılıyor.

MELİS

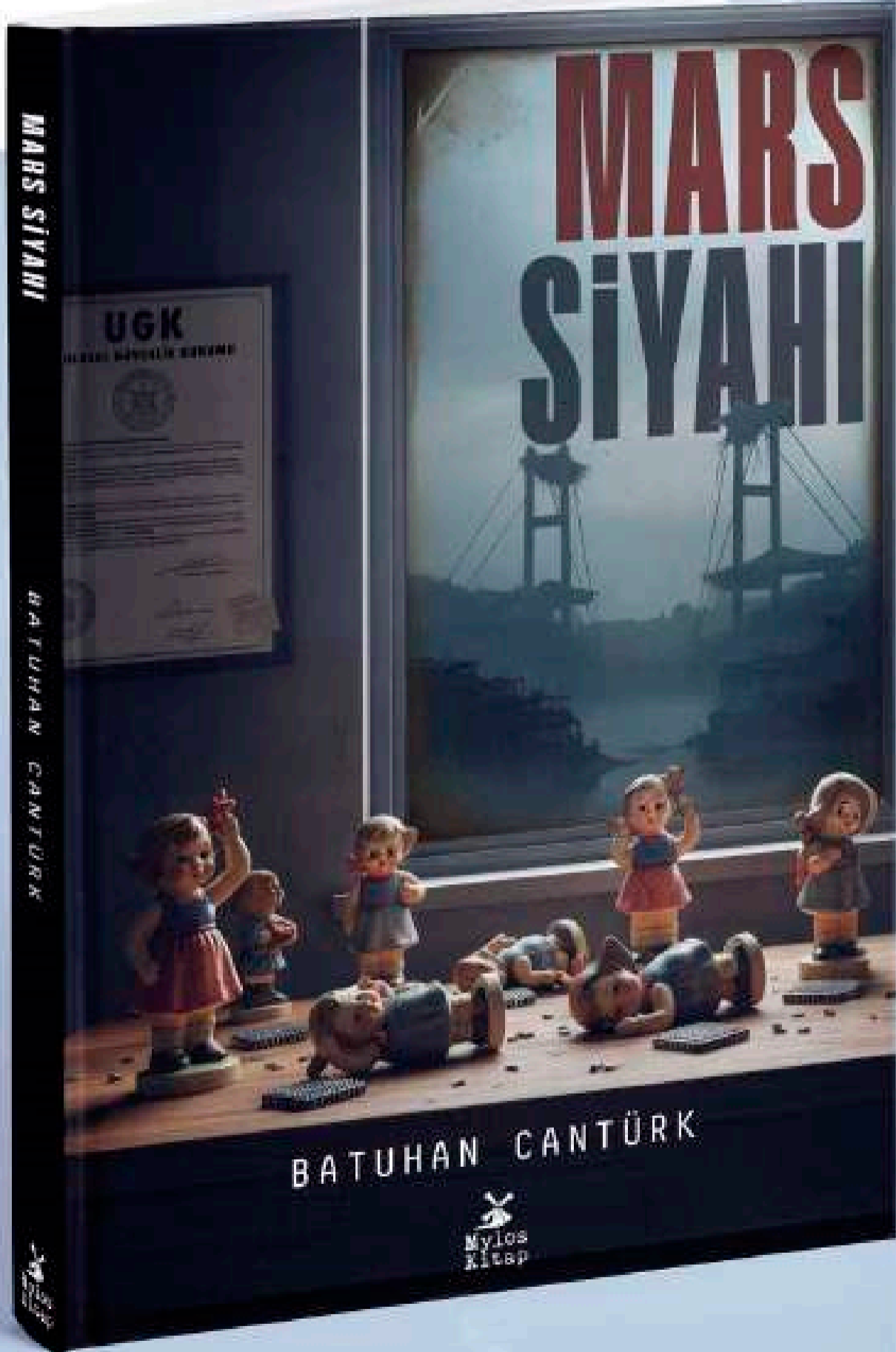
SOĞUKKANLI ZEKÂ VE GİZLİ KONTROL

Nezaket Erden'in hayat verdiği karakterde yükselen Başak, güneş Akrep ve ay Oğlak etkisi görülüyor. **Yükselen Başak**, düzen, analiz ve detaycılık demek. Bu karakter istediği konuya odaklandığında bunu takıntı seviyesine taşıyabilir ve çoğu zaman bunu dışarıya belli etmeden yapar. İletişimi güçlü ama stratejik bir tarafı var; zayıf görünmek istemeyen, kontrol etmeyi seven ve eleştiren bir yapıya sahip. **Güneş Akrep**, onun duygularını saklayan, derin düşünen ve sezgisel gücü yüksek bir karakter olduğunu gösteriyor. Empati kurabilse de bunu kabul etmek istemediği anlar olabilir. **Ay Oğlak** ise duygularını bastırabilen, soğukkanlı ve her şeyi organize edebilen bir iç dünya yaratıyor. Duygular dahil her şeyi kontrol altında tutma isteği bu karakterin en belirgin özelliklerinden biri.

MARS SİYAHİ, ZEKÂyla ÖRÜLMÜŞ
BİR POLİSİYE OLMANIN ÖTESİNDE
GİZLİ KALAN TRAVMALARIN,
POLİTİK ÇÜRÜMENİN VE
ADALETİN SINIRLARININ ROMANI.

RAFLARDA

Mylos
Kitap

mylosyayingrubu.com

 /MylosKitap

 /MylosKitap

 /myloskitap

**GÜLCE BAŞER'İN POLİSİYE ROMAN
ÜÇLEMESİ NİHAL GÜRSOY SERİSİ YENİ
BASKILARIYLA KİTAPÇILARDA!**

mylosyayingrubu.com

/MylosKitap

/MylosKitap

/myloskitap